Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr. 1733 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 21 noiembrie 1954

IN NUMĂRUL DE AZI:

INSTRUCTORUL DE PIONIERI ȘI PROFESORUL

ȘCOALA NOASTRA NOUA înarmează pe școlari și pionieri cu cunoștințe bogate, îi pregătește pentru viață, îi călește pentru a învinge greutățile. Școala educă pe copii în spiritul înaltei morale comuniste. Majoritatea profesorilor nu precupețesc nici un efort pentru a realiza importantele lor sarcini.

Firește, un ajutor neprețuit în îndeplinirea acestor sarcini îl aduce organizația de pionieri care își subordonează întreaga activitate rezolvării problemelor create de procesul de învățămînt.

Experiența a arătat că numai acolo s-au obținut rezultate bune la învățătură, unde instructorul a depus tot sufletul analizînd toți factorii răspunzători de vacanța copiilor, pentru a face ca activitatea organizației de pionieri să fie vie, atractivă și plină de conținut.

De-a lungul anilor o parte din instructorii noștri au acumulat o experiență bogată în lupta ce se duce în școală pentru cunoștințe trainice și profunde. Ei au devenit pe drept cuvînt mîna dreaptă a profesorilor.

Cărțile de pedagogie, minunata experiență de muncă a instructorilor sovietici din care instructorul nostru învață, le-au fost de un ajutor real. Dar ajutorul de preț a venit și din partea profesorilor, acolo unde instructorul a știut să și-l asigure.

In marea lor majoritate instructorii sînt tineri care învață pe băncile școlilor sau lucrează în uzină. Lor le lipsește măestria pe care o are profesorul cu experiență, de a pătrunde în sufletul copilului, de a-l înțelege și a se face înțeles de copil. Le lipsește experiența de ani a pedagogului căruia i-au trecut prin mîini sute de copii cu sute de caractere, pe care le-a modelat și le-a format în folosul țării. Această pricepere și experiență pe care instructorul n-o are încă, poate fi formată. El trebuie numai să înțeleagă că în activitatea pe care o duce, legătura cu profesorul este o necesitate de care nu-i este permis să se lipsească.

Din păcate, sînt încă puțini acei instructori care au reușit să realizeze această legătură strînsă între ei și profesori și s-o fructifice. De aceea în unele unități și detașamente de pionieri continuă să se desfășoare o activitate neinteresantă.

De curînd, am primit la redacție o scrisoare care vorbește tocmai despre rezultatele lipsei de legătură a instructorului de pionieri cu învățătorii și profesorii.

Corespondentul Gherman Ion, activist al comitetului raional U.T.M. Giurgiu, ne spune că tov. Șuică Alexandrina, instructoare superioară de pionieri la Școala elementară de 7 ani din Slobozia, nu ține deloc legătura cu corpul didactic din școală și în consecință nu este sprijinită de acesta. Ea n-a cerut niciodată ca în consiliul pedagogic să se discute despre activitatea pionierilor.

Ca urmare, activitatea în unitatea de pionieri este sub orice nivel. Pionierii nu învață și de aceea pe primul pătrar o mare parte din ei sînt corijenți. Organizația de pionieri are de asemenea o slabă influență în rîndul școlarilor.

Mulți instructori de pionieri recunosc și sînt dispuși să vorbească ore întregi despre această activitate neinteresantă, despre formalism, despre plictiseala din detașamentele de pionieri, despre șablonism și paradă. Ei se mulțumesc însă numai cu aceste constatări în loc să analizeze împreună cu profesorii și învățătorii în consiliile pedagogice cauzele și să treacă la fapte, pentru a determina o cotitură în activitatea pionierilor.

Fiecare instructor știe cît de emoționați sînt cei din clasa a III-a cînd sînt făcuți pionieri, graba și bucuria cu care participă la prima adunare, conștiinciozitatea cu care-și îndeplinesc sarcinile. Dar trece timpul și prin clasa a IV-V-a și mai tîrziu, cu greu mai întîlnește instructorul acest entuziasm. Sînt pionieri care nu-și mai pun nici cravata, iar la adunare vin din obligație și apoi pleacă bucuroși la prieteni sau își găsesc ocupații care-i atrag. De ce toate acestea?

Pentru că din clasa a III-a pînă într-a VII-a în cercuri se duce aceeași activitate, aceleași cărți se citesc. Și cei de 9 ani, și cei de 13 ani fac albume, se fac aceleași excursii și întîlniri, adunările au aceleași teme.

Pionierii cresc dar formele de activitate rămîn pe loc și pionierii se plictisesc pe bună dreptate.

La redacție sosesc nenumărate scrisori în care fie instructorii de pionieri, fie pionierii, ne scriu despre diferitele adunări în care sînt invitați să le vorbească despre munca lor diferiți inovatori și fruntași în producție. N-am primit însă nici o scrisoare în care să ni se vorbească despre o adunare practică, organizată cu ajutorul profesorului de specialitate, la locul de muncă al unui fruntaș în producție sau inovator.

Fără îndoială că la aceste adunări, copiii nu vor mai veni din obligație, ci cu plăcere. Deobicei pe ei îi atrag mai mult adunările practice în care au ocazia să vadă mașini, aparate, să pună mîna pe ele, să le analizeze, să vadă cum se mînuiesc. Apoi, aceste adunări practice, sînt și un bun prilej pentru dezvoltarea la copii a dragostei pentru munca în fabrică, pentru anumite meserii.

Trebuie găsite metodele cele mai bune de aplicare a principiilor pedagogice în activitatea pionierilor. Lupta instructorului pentru a forma din detașamentul său un colectiv închegat, care să acționeze prompt la orice abatere și care să depună străduință pentru ca activitatea să fie mai interesantă, nu poate avea succes fără ajutorul profesorului.

Există însă o tendință în unele școli ca ajutorul profesorului să se rezume la o supraveghere a anumitor acțiuni ale pionierilor. Or, acest ajutor nu poate avea nici un rezultat bun. Profesorul și învățătorul trebuie să aducă o contribuție efectivă la organizarea activității pionierești, să vină cu propuneri la planurile de muncă ale unităților de pionieri, să înarmeze pe instructor cu metode.

Instructorii înțeleg uneori prost rolul lor. Ei cred că a ajuta pe profesori în realizarea unui nivel înalt la învățătură, înseamnă a le vorbi pionierilor la nesfîrșit despre importanța învățăturii, iar adunările tematice le transformă în adevărate ore de curs, unde elevilor li se dau lecții de învățat, sînt ascultați, dar nu li se pun note.

Organizarea unor adunări tematice interesante cere ca cel care le conduce să fie specialist în problemele respective. Instructorul de pionieri nu are însă suficiente cunoștințe și experiența necesară pentru ca singur, fără ajutorul profesorului de specialitate, să poată organiza o adunare cu temă atractivă. Cea mai bună experiență, fundamentată din punct de vedere pedagogic, este experiența profesorului și învățătorului. Ei îl pot ajuta pe instructor ca prin aceste adunări să trezească la pionieri setea de cunoștințe.

Profesorului îi sînt încredințați pentru a-i educa aceeași elevi care îi sînt dați în grija instructorului ca pionieri. Aceeași elevi ascultă lecțiile profesorului și apoi merg cu instructorul la film, la adunare, în excursii etc.

Din colaborarea care trebuie să existe între profesor și instructor au de cîștigat amîndoi și mai mult au de cîștigat copiii.

Participarea profesorului la activitatea detașamentului de pionieri îl va ajuta pe acesta să-și mărească influența în rîndul copiilor, să-i cunoască mai bine și să poată interveni mai ușor în schimbarea deprinderilor rele.

Instructorul, lucrînd alături de profesor și ajutat de acesta, își îmbogățește cunoștințele pedagogice, învață de la profesor cum să lucreze cu copiii și împreună cu el imprimă activității pionierești un conținut mai profund.

Instructorul și profesorul au împreună o mare îndatorire și colaborarea lor va duce la întărirea muncii de învățătură în școală și a educației viitorilor cetățeni ai patriei noastre.

Răspunsurile lui V. M. MOLOTOV la întrebările corespondentului ziarului „Pravda"

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite răspunsurile lui V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., la o serie de întrebări referitoare la politica externă puse de corespondentul ziarului „Pravda".

INTREBARE: Cum apreciați dvs. ecourile din străinătate la nota guvernului sovietic din 13 noiembrie cu privire la convocarea unei conferințe pe întreaga Europă în problema securității colective în Europa?

RASPUNS: Se știe că o serie de state europene și-au exprimat deja atitudinea lor favorabilă față de propunerea cu privire la convocarea unei conferințe pe întreaga Europă în problema securității colective în Europa, făcută de guvernul sovietic, împreună cu guvernele Poloniei și Cehoslovaciei. Alte state europene nu și-au exprimat încă atitudinea față de propunerea cu privire la conferință.

In ce privește poziția guvernelor S.U.A., Angliei și Franței, acestea nu au răspuns încă la nota sovietică. Dar dacă am judeca după declarațiile făcute de persoane oficiale, reiese că guvernele țărilor amintite adoptă o atitudine negativă față de această propunere. Se creează impresia că guvernele acestor țări nu numai că se pregătesc să ia atitudine împotriva acestei propuneri, dar și că se străduiesc în fel și chip să împiedice convocarea unei conferințe pe întreaga Europă. In acest scop se exercită o presiune puternică asupra altor țări europene, asupra parlamentelor lor, a partidelor lor politice și a unor oameni politici. Din ecourile apărute reiese că cercurile largi ale opiniei publice din Europa, și nu numai din Europa, au înțeles sensul propunerii cu privire la convocarea conferinței pe întreaga Europă.

Această propunere are drept scop să nu admită ca unele țări europene să fie opuse altor țări europene, atunci cînd este vorba de interesele menținerii și întăririi păcii în Europa. O asemenea conferință pe întreaga Europă în cadrul căreia fiecare stat ar putea să-și spună părerea și să prezinte propuneri în problema securității colective în Europa, nu poate aduce prejudicii niciunui stat iubitor de pace, dar poate și trebuie să contribuie la întărirea păcii și la micșorarea încordării internaționale.

Pe de altă parte, renunțarea la o asemenea conferință pe întreaga Europă nu poate să nu prejudicieze interesele păcii în Europa.

In loc să contribuie la convocarea conferinței pe întreaga Europă în problema securității colective în Europa, guvernele S.U.A., Angliei și Franței se străduiesc în fel și chip să împiedice convocarea unei asemenea conferințe și să obțină cît mai repede ratificarea acordurilor de la Paris. Prin aceasta, ele vor să accelereze remilitarizarea Germaniei occidentale și atragerea ei în astfel de grupări militariste ca „Uniunea Europei occidentale" și Blocul Nord Atlantic.

Ele fac declarații pretinzînd că planul de creiare a unei armate vest-germane de 500.000 de soldați și atragerea Germaniei occidentale remilitarizate în grupări militariste ar putea contribui la promovarea păcii în Europa. Este oare de mirare că nimeni nu crede acest lucru? Majoritatea covîrșitoare a oamenilor își dă seama de pe acum că aceasta nu este calea care duce spre menținerea și consolidarea păcii, ci calea care duce la pregătirea unui nou război în Europa.

Prin urmare, în cazul cînd se va ajunge la ratificarea și aplicarea acordurilor de la Paris cu privire la remilitarizarea Germaniei occidentale și atragerea ei în amintitele grupări militariste ale statelor occidentale, în Europa va fi creată o nouă situație, care va însemna o agravare a primejdiei de război. In această situație, țările europene iubitoare de pace vor trebui să se gîndească la noi măsuri pentru asigurarea securității lor. Intreaga răspundere pentru întețirea cursei înarmărilor și creșterea poverii cheltuielilor militare suportate de popoarele Europei va reveni acelora care astăzi refuză organizarea securității colective în Europa și, în loc de aceasta, impun popoarelor vest-europene refacerea militarismului german cu planurile sale revanșarde cu privire la un nou război.

In ce privește Uniunea Sovietică, ea consideră necesar să avertizeze că acordurile de la Paris servesc pregătirii unui nou război în Europa. Organizarea securității colective în Europa este singura cale care corespunde intereselor consolidării păcii.

INTREBARE: Consideră oare posibil guvernul sovietic să se ajungă la un acord cu alte state în problema germană?

RASPUNS: Da, el consideră acest lucru posibil. Posibilitatea realizării unui acord există fără doar și poate dacă toate puterile interesate vor fi de acord că sarcina principală și imediată este restabilirea unității Germaniei și nu remilitarizarea unei sau altei părți a Germaniei. Bineînțeles că o Germanie unită nu trebuie să fie un stat militarist. Germania trebuie să se unifice ca stat iubitor de pace și democrat. In această situație Germania va intra în familia popoarelor europene egale în drepturi și va ocupa locul său important în organizarea securității colective în Europa. Astăzi problema se prezintă astfel: ori Germania occidentală va fi transformată într-un stat militarist, așa cum se prevede în acordurile de la Paris, ori dezvoltarea Germaniei occidentale, ca și a întregii Germanii, va urma altă cale, calea păcii.

Remilitarizarea Germaniei occidentale va bara calea spre reunificarea națională a Germaniei. Dimpotrivă, renunțarea la remilitarizarea Germaniei occidentale va netezi calea spre un acord cu privire la reunificarea Germaniei într-un stat unit. In acest caz s-ar creia posibilitatea pentru realizarea unui acord cu privire la ținerea unor alegeri libere pe întreaga Germanie, pe bază de vot secret și cu asigurarea drepturilor democratice ale populației din întreaga Germanie.

Totodată guvernul sovietic consideră ca și pînă acum că retragerea imediată a trupelor de ocupație din Germania răsăriteană și occidentală — așa cum a propus guvernul sovietic — ar contribui în mare măsură la apropierea celor două părți ale Germaniei și la rezolvarea sarcinii de restabilire a unității Germaniei.

INTREBARE: Cum apreciați afirmațiile potrivit cărora ratificarea acordurilor de la Paris nu va împiedica în viitor tratativele între puterile occidentale și Uniunea Sovietică cu privire la problemele europene nereglementate?

RASPUNS: Asemenea afirmații reprezintă o încercare de a induce în eroare opinia publică.

Este cu neputință să nu se vadă că ratificarea acordurilor de la Paris va complica în mod serios situația din Europa și va submina posibilitățile existente de reglementare a problemelor europene nerezolvate și în primul rînd a problemei germane.

Remilitarizarea Germaniei occidentale și unificarea Germaniei pe baze pașnice și democratice sînt incompatibile. Tratative cu privire la unificarea Germaniei nu pot avea sens decît cu condiția ca S.U.A., Anglia și Franța că renunțe la politica lor de remilitarizare a Germaniei occidentale și de includere a ei în grupări militare și să se întoarcă pe calea care să asigure dezvoltarea pașnică a Germaniei, prevăzută în acordurile internaționale existente. De aici se vede cît valorează afirmațiile că ratificarea acordurilor de la Paris „nu ar împiedica" tratative ulterioare între puterile occidentale și Uniunea Sovietică asupra problemelor europene nereglementate.

INTREBARE: Cum apreciați declarațiile apărute în presa țărilor occidentale în care se pretinde că propunerea Uniunii Sovietice cu privire la convocarea la 29 noiembrie a unei conferințe pe întreaga Europă stabilește un termen prea scurt pentru pregătirea acestei conferințe?

RASPUNS: Guvernul sovietic a prezentat propunerea de a se convoca conferința pe întreaga Europă la 29 noiembrie, dat fiind că în decembrie începe deja examinarea problemei ratificării acordurilor de la Paris.

Totodată este necesar să reamintim că proiectul Tratatului general european cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa a fost prezentat de Guvernul sovietic încă la conferința de la Berlin și că acest proiect a fost dat publicității cu nouă luni în urmă. După cum se știe, propunerea de a se convoca o conferință pe întreaga Europă pentru problema securității colective în Europa a fost făcută de Guvernul sovietic acum patru luni — la 23 iulie. In recenta sa notă, Guvernul sovietic n-a făcut decît să precizeze termenul convocării acestei conferințe.

Firește că s-ar putea cădea de acord și asupra unei alte date de convocare a conferinței pe întreaga Europă dacă s-ar amîna examinarea problemei ratificării acordurilor de la Paris.

HOTĂRÎREA Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne privind contractarea sfeclei de zahăr

Pentru a se obține o producție mărită de sfeclă de zahăr, prin cointeresarea producătorilor care dețin terenuri corespunzătoare, precum și pentru specializarea producătorilor pentru cultivarea acestei plante;

In scopul asigurării materiei prime necesare industriei zahărului, în vederea unei mai bune aprovizionări a populației cu zahăr;

Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne

Hotărăște:

1. Ministerul Industriei Alimentare va putea contracta sfecla de zahăr prin fabricile sale, cu gospodăriile agricole individuale, asociațiile de cultivatori de sfeclă de zahăr, întovărășirile agricole și cu gospodăriile agricole colective.

2. **Prețul de contractare a sfeclei de zahăr se stabilește la 2.500 lei pentru 10 tone pentru cei ce vor încheia contracte pe un an de zile.**

Cultivatorilor care vor încheia contracte individuale de lungă durată (2—3 ani) pentru cultura sfeclei de zahăr li se va plăti prețul de 3.000 lei pentru fiecare 10 tone de sfeclă predată, dacă vor contracta și însămînța cel puțin un hectar.

Asociațiilor de cultivatori de sfeclă de zahăr, întovărășirilor agricole și gospodăriilor agricole colective li se va plăti același preț pentru cel puțin 10 hectare.

3. Producătorii care vor încheia contracte de culturi pentru sfecla de zahăr cu fabricile Ministerului Industriei Alimentare vor beneficia de următoarele avantaje:

vor primi în mod gratuit:

50 kg. zahăr pentru 10 tone de sfeclă predată;

25 kg. sămînță de sfeclă de zahăr per hectar;

vor primi:

3.500 kg. borhot umed de sfeclă pentru fiecare 10 tone de sfeclă predată, la prețul de 10 lei tona, franco stația de destinație;

pentru semănatul sfeclei fabricile vor pune la dispoziție mașini de semănat în mod gratuit;

producătorii vor fi sprijiniți de unitățile contractante, în obținerea de îngrășăminte chimice, cu o reducere de 50% din preț;

vor fi scutiți de cote obligatorii pentru suprafața cultivată cu sfeclă de zahăr;

în cazul atacului de dăunători vor primi, pentru combaterea acestora, insectofungicidele necesare, în mod gratuit, din partea organelor Ministerului Agriculturii și Silviculturii prin unitățile contractante, precum și aparatura necesară;

contractanții care transportă sfeclă de zahăr de la o distanță mai mare de 5 km., socotită de la comuna pe al cărei teritoriu se află cultura sfeclei de zahăr, vor primi pentru distanța depășită, prețul de transport conform tarifelor legale în vigoare.

4. Toți cultivatorii prevăzuți la punctul 3 vor primi avansuri după cum urmează din cantitatea de zahăr cuvenită:

după executarea arăturilor adînci de toamnă — 2 kg. la ha.;

după însămînțarea sfeclei — 4 kg. la ha.;

după măsurarea suprafeței contractate și executarea prașilei a 3-a — 4 kg. la ha.

După predarea sfeclei, restul de zahăr cuvenit producătorilor se va livra de fabricile de zahăr, cel mai tîrziu pînă la 15 decembrie.

5. **Gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole și țăranii muncitori cultivatori de sfeclă de zahăr ce se vor asocia — care vor încheia contracte pentru cultura sfeclei de zahăr — pot primi prin sucursalele Băncii Agricole credite ieftine pentru procurarea de mașini de semănat, tăvălugi, cultivatoare, pluguri, grape, prășitoare și altele, în condiții avantajoase.**

Țăranii cultivatori asociați pot primi creditele prin asociație.

De asemenea, țăranii cultivatori de sfeclă de zahăr care vor încheia contracte individuale, pot primi credite pentru producție și pentru procurarea de unelte agricole ca pluguri, prășitoare, cultivatoare și altele.

6. In scopul obținerii unor recolte din ce în ce mai mari la hectar la sfecla de zahăr și pentru a spori veniturile gospodăriilor agricole colective, întovărășirilor agricole și asociațiilor de cultivatori de sfeclă de zahăr, statul va acorda acestora credite și materiale, precum și ajutor tehnic, pentru a și organiza sisteme de irigație acolo unde sînt condiții naturale pentru aceasta.

7. In afară de avantajele prevăzute mai sus:

asociațiile de cultivatori de sfeclă de zahăr vor primi în plus, în mod gratuit, cîte 20 kg. zahăr pentru fiecare 10 tone sfeclă de zahăr, adică în total vor primi cîte 70 kg. zahăr pentru fiecare 10 tone de sfeclă de zahăr predată;

întovărășirile agricole vor primi în plus, în mod gratuit, cîte 30 kg. de zahăr pentru fiecare 10 tone de sfeclă de zahăr, adică în total vor primi cîte 80 kg. zahăr pentru fiecare 10 tone de sfeclă de zahăr predată;

gospodăriile agricole colective vor primi în plus, în mod gratuit, cîte 50 kg. de zahăr pentru fiecare 10 tone de sfeclă de zahăr, adică în total vor primi cîte 100 kg. zahăr pentru fiecare 10 tone de sfeclă de zahăr predată.

8. Producătorii contractanți sînt obligați să însămînțeze cu sfeclă de zahăr întreaga suprafață contractată, folosind în întregime cantitatea de sămînță primită:

să facă la timp și în bune condiții lucrările necesare culturilor de sfeclă de zahăr, aplicînd măsurile agrotehnice corespunzătoare;

să folosească îngrășăminte chimice și naturale pentru a obține o producție mare și de bună calitate;

în caz de ivire a atacului de dăunători, să anunțe imediat organele agricole și cele contractante, pentru a se lua măsuri să fie ajutați în combaterea dăunătorilor — și să aplice îndrumările date de organele în drept;

să predea la locul de recepție și la termenele stabilite cantitățile de sfeclă de zahăr prevăzute în contract, curățate și sortate pe calități.

9. Ministerul Agriculturii și Silviculturii, împreună cu Ministerul Industriei Alimentare, prin organele lor locale, vor alege pentru cultura sfeclei de zahăr, locurile cele mai potrivite — și în primul rînd acelea așezate în lunci, pe terenuri profunde și roditoare.

Cunoscînd că irigarea culturii de sfeclă de zahăr dă producție îndoită și întreită, pentru această cultură se vor alege terenurile care se pot ușor iriga.

10. **In scopul măririi producției la hectar, prin executarea de arături adînci de toamnă și însămînțări făcute la timp și de bună calitate, S.M.T.-urile vor organiza brigăzi speciale, cu ajutorul cărora vor sprijini pe contractanții producători de sfeclă de zahăr pentru aceste lucrări.**

11. **Fabricile de zahăr contractante vor asigura plata sfeclei de zahăr, în termen de maximum 15 zile de la predare și vor livra zahărul și borhotul cuvenit producătorilor.**

12. Contractarea sfeclei de zahăr se va face pe baza contractelor tip, elaborate de către Ministerul Industriei Alimentare, în conformitate cu prevederile prezentei Hotărîri și avizate de către Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Comitetul de Stat pentru Colectarea Produselor Agricole.

13. Ministerul Finanțelor va lua măsuri ca fabricile de zahăr contractante să primească la timp creditele necesare pentru contractarea sfeclei de zahăr.

14. Comitetele executive ale sfaturilor populare:

vor sprijini și îndruma, în raza lor de activitate, organele fabricilor contractante și pe producătorii de sfeclă de zahăr pentru realizarea planului de contractare;

prin organele lor agricole vor îndruma producătorii în vederea executării la timp și în bune condiții a lucrărilor agrotehnice.

15. Incepînd cu contractarea pentru anul agricol 1955, sămînța de sfeclă de zahăr se va contracta de către fabricile de zahăr din cadrul Ministerului Industriei Alimentare.

16. Pentru asigurarea transportului de sămînță de sfeclă de zahăr, îngrășăminte, insectofungicide și a sfeclei de zahăr, se repartizează, peste plan, Ministerului Industriei Alimentare, pentru fabricile de zahăr, un număr de 30 autocamioane de 3—4 tone.

17. **Dispozițiunile prezentei Hotărîri se aplică începînd cu contractarea sfeclei de zahăr pentru anul agricol 1955.**

18. Indeplinirea condițiilor contractuale este obligatorie pentru ambele părți; cazurile litigioase dintre ele se vor soluționa conform prevederilor legale în vigoare.

19. Dispozițiunile cuprinse în Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 11/1954, Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 961/1954, precum și orice alte dispozițiuni contrare privitoare la contractarea sfeclei de zahăr se abrogă.

București, 20 noiembrie 1954.

Președintele Consiliului de Miniștri
GH. GHEORGHIU-DEJ

Director general adj. al Treburilor Consiliului de Miniștri
DINA ȘTEFAN

„Sînt bucuros că fiul meu va fi electrician"

Trimisul nostru în regiunea Craiova a avut prilejul să stea de vorbă cu tov. Ciontă Dumitru, secretar al sfatului popular din comuna Castranova. Venind vorba de fiul său, Ilie, elev al Școlii profesionale comerciale din Craiova, școală care și-a restrîns activitatea, tov. Ciontă ne-a spus:

„Cînd vestea despre hotărîrea unor elevi din Școlile medii tehnice și profesionale de a merge să muncească într-o ramură productivă a economiei naționale a ajuns la urechile mele, m-am dus la Craiova, la școală să văd ce-i și cu fiul meu. Mare mi-a fost mirarea cînd Ilie mă întîmpină bucuros nevoie mare. Nu-mi credeam ochilor și totuși aceasta era realitatea. Mă îmbrățișă zicîndu-mi cu mîndrie: „Tată, mă fac electrician clasa I-a. Vreau să întind rețele electrice și să răspîndesc lampa lui Ilici pe tot cuprinsul patriei. De aceea m-am hotărît să muncesc la întreprinderea 6 construcții Craiova". Cuprins de curiozitate, i-am cerut explicații pe îndelete, de unde această hotărîre în capul lui?... Nu-mi venea greu să-l înțeleg și să-i împărtășesc bucuria cînd, plin de însuflețire îmi vorbea despre hotărîrile colegilor săi de a munci într-o fabrică, uzină, pe un șantier la construcții, într-o gospodărie de stat sau S.M.T. Avea dreptate băiatul cum să nu îndrăgească meseria de electrician, atît de însemnată pentru înflorirea țării și bine retribuită...

Posibilitățile minunate ce i se deschid fiului meu lucrînd direct în producție, muncind alături de milioane de oameni pentru fericirea întregului popor, m-au convins de ce el a îmbrățișat noua profesie. Mi-am dat cu dragă inimă consimțămîntul.

— Fiule, i-am zis eu lui Ilie, să fii un muncitor de nădejde!

Așa că ți-o spun sincer, tovarășe, sînt mulțumit de hotărîrea fiului meu".

PATRU FRAŢI

MIHAILIUC MARIA

MIHAILIUC FRANCISC

— Ţi-a făcut-o! Bine, măi Francisc, ea care a intrat cu mult în urma ta în cooperativă să ajungă cea mai bună tricoteură? Să-i vezi portretul la panoul de onoare al oraşului? Păi treabă-i asta? — îl necăjea Kalman Adalbert pe tovarăşul său.

— Ia lasă-mă în pace! Uite, eu nu ştiu ce rost au toate întrebările tale. Doar Maria mi-e soră, vrei să-i invidiez eu succesele? A muncit mai bine ca mine şi gata — fu răspunsul.

— Bine, dar tu eşti maistru, fruntaş al întrecerii socialiste. Toată lumea crede că tu eşti cel mai bun. Sora ţi-a luat-o cu mult înainte.

— Bravo ei. Dacă a primit diploma de fruntaşă a întrecerii socialiste, înseamnă că a meritat-o! încheie discuţia Mihailiuc Francisc şi îşi văzu de lucru.

Tovarăşii săi gîndeau şi zîmbeau deseori:

— Frate, frate, dar i-a luat-o Maria cu mult înainte.

Dar care e povestea Mariei? Asta ţi-o poate spune mai bine şefa ei Vaisz Rozalia sau secretarul organizaţiei de partid al cooperativei „Unitatea".

Acum trei ani fratele ei, Francisc, a convins-o că ar putea face multă treabă cu priceperea ei.

Cînd a adus-o aci era o fetişcană zburdalnică, simplă. Rîdea din te miri ce.

— Fata asta nu-mi place, numai de lucru nu o să se ţină, rostea supărată maistra secţiei tineretului.

Şi pentru a nu avea de „furcă" cu ea, a dat-o la secţia de confecţii. Aici avea de cusut numai butoniere şi nasturi.

Chiar din primele zile îndemînateca şi harnica Maria a uimit pe mulţi. Se părea că rîsul nu o împiedică cu nimic să lucreze bine. Munca, cum se spune, tinereşte.

După ce i se cunoscură meritele, fu anunţată că e mutată la o maşină nouă, unde avea să lucreze cu trei fire deodată.

Ce minunată i s-a părut Mariei ziua aceea! Parcă nu-i venea să creadă ochilor că ea, o biată fată de la ţară, care altă dată îşi împungea degetele cu acul la lumina unei lămpi fumegînde alături de mama sa, făcînd bogătanilor cusături pe plac, va lucra într-o întreprindere. Şi ce de modele minunate ies din mîinile iscusite ale fetelor! Uite, fata aceea cu părul blond din fund, lucrează cămăşi tricotate, cealaltă, care o priveşte, treninguri de copii, iar cea de alături costume de baie. Dar ce, le poţi aminti pe fiecare?...

La început nu i-a venit uşor Mariei. Trebuia să dovedească şi să asigure pe maistră că alegerea făcută nu fusese rea. Lucra atent. Şi maistra era destul de mulţumită de munca ei. Era dată ca exemplu la toate consfătuirile de secţie.

Trecuse un an şi Maria devenise fruntaşă în producţie. Maistra o asigura că lucrînd aşa mereu, va ajunge fruntaşă a întrecerii socialiste ca şi fratele ei Francisc. Cînd mergea acasă Maria povestea cu mîndrie toate acestea nu numai mamei, dar şi surorilor şi fratelui.

— Ar fi o cinste, Maria, să fii şi tu fruntaşă a întrecerii socialiste, o încuraja băiatul.

...In seara acelei zile multe se mai discutaseră în familia Mihailiuc.

Dimineaţa, pe porţile cooperativei, alături de Maria şi Francisc păşea pentru prima oară şi Rozalia — sora lor. Pentru început a lucrat şi ea la confecţii. Aici a arătat că poate prinde uşor tainele meseriei. După scurt timp, cu ajutorul Mariei, se descurcă destul de bine şi la secţia de tricotat ciorapi.

Maria cunoştea toate fazele de producţie: tivea cu măestrie orice pulover, introducea cu uşurinţă — fără a pierde nici un minut — elasticul la treningurile de copii, tricota cu uşurinţă orice produs, iar calitatea acestora era totdeauna cea mai ridicată din secţie.

În cinstea zilei de 23 August 1953 cooperativa i-a răsplătit străduinţele confirmînd-o fruntaşă a întrecerii socialiste.

In acest timp, Rozalia căuta să urmeze exemplul fratelui şi al sorei sale.

...Venise iarna. Pe crengile copacilor zăpada atîrna ca nişte dantele tricotate. Iar mîinile harnice ale Rozaliei, creiau modele albe ca zăpada. Mai multe, mai bune. Şi ziua aşteptată sosi. În cea de a doua decadă a lunii decembrie a anului trecut, Rozalia se întoarse şi ea acasă cu „Diploma de fruntaşă a întrecerii socialiste".

Au sărutat-o fraţii, a îmbrăţişat-o mama.

★

— Ţi-ai terminat şcoala, Iulia. Unde ţi-ar place mai mult? — o întrebau fraţii pe mezină.

— Intră şi tu la noi în cooperativă, o povăţuia Maria.

— Te vom ajuta noi, n-avea grijă. Numai tu să nu ne faci de ruşine.

— Bine Maria, tu ne critici, da crezi că noi putem fi ca tine? Tu ai talent, aşa e? spune Mariei tînăra Bota Ileana care mergea pe drum alături de Ghenţ Ana şi Maria Mihailiuc.

Maria o privi mirată. Crezînd că nu a înţeles ceea ce îi spusese, Ana continuă:

— Eşti cea mai bună tricoteură, vrei să spui că nu talentul te ajută?

— Ce înseamnă asta? Eu v-am criticat pentru că nu vă creşteţi talentul, dacă talent vreţi să-l numiţi. Hai să stăm pe o bancă, aici în parc. O să vă explic eu totul. Şi după ce se aşezară, Maria le făcu să înţeleagă că a lucra la o maşină automată triplă pentru tricotat este un lucru serios. Dacă nu ştii să te porţi bine cu ea, te pedepseşte. De aceea aţi avut o calitate slabă şi tot de aceea vi s-au înapoiat atîtea perechi de ciorapi. Nu lucraţi mai cu inimă, mai cu suflet. Parcă n-ar fi tot pentru părinţii, fraţii şi prietenii noştri făcute. Vedeţi, asta e! Mîine o să vă arăt practic cum se munceşte. Doar şi voi faceţi parte dintr-o brigadă utemistă...

Aşa e aici. In cooperativă tineri de cele mai diferite naţionalităţi se ajută între ei frăţeşte.

MIHAILIUC ROZALIA

MIHAILIUC IULIA

...A doua zi în pauză Maria le chemă şi le arătă practic cum trebuie prins elasticul la gîtul puloverelor şi cum se execută tivitul fără a lăsa marginile strîmbe.

Tot ea le îndemnă să nu mai lipsească de la cercul de minim tehnic condus de maistrul Lax Simion.

Nu după multă vreme atît Iulia cît şi Ana au început să lucreze bine şi nici un obiect să nu le mai vină înapoi cu calificativul de „refuzat pentru proasta executare".

Şi tot în aceeaşi perioadă Rozalia se ocupă de îndrumarea tinerelor Bognar Elena şi Lavica Varvara.

★

La sfîrşitul lunii octombrie au fost anunţate rezultatele întrecerii socialiste. Maria avea o depăşire de 150 la sută, Francisc de 80 la sută, Rozalia de 70 la sută. Iulia ajunsă de curînd fruntaşă în producţie avea şi ea o depăşire de 2 la sută. Puţin? Da, puţin. Totuşi se străduieşte să devină şi ea fruntaşă a întrecerii socialiste.

Ei sînt cunoscuţi în cooperativa „Unitatea" din Sighet ca patru utemişti, patru fraţi, patru oameni de nădejde.

ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

Micii literaţi

— Victore, oricum, eu nu cred. Tu de unde ai aflat? Poate sînt numai vorbe, prea e de tot.

— Carol! cînd ţi-am spus eu lucruri neadevărate?

— Pînă acum nu, dar ştiu eu, poate că ele vor să se laude. Eu unul nu cred. Să ştii că dacă va fi aşa, peste tot se va vorbi despre revista lor. Experienţele, aparatele noastre n-ar mai fi luate în seamă. Şi te asigur eu că pe mulţi nu i-ar răbda inima, s-ar înscrie imediat la cercul de literatură.

— Cred şi eu, ce n-aş da să văd scris în revistă, poezie sau schiţă de Babeş Victor, elev clasa 7-a la Şcoala elementară nr. 2 din Cluj. Tu crezi că va apare revista? Uite ce-ţi propun.

— Ce propui?

— Să mergi cu mine. Ai să te convingi singur. Azi la ora cinci, Cristina şi Iconiţa se vor întîlni cu profesoara de Limba romînă în sala de basme. Mergem şi noi acolo. Le-am văzut mai înainte cînd amîndouă urcau scările. Ne facem că nu ştim nimic despre revistă, că trecem doar aşa... din întîmplare pe acolo, să ne interesăm cînd mai organizează vreo întîlnire cu un poet. Ce zici, mergem? Ne-am înţeles ce le spunem!

— Bine, mergem.

Cei doi prieteni Nagy Carol şi Babeş Victor se îndreptară către sala de basme. Deschiseră uşa şi intrară. La o masă, Iconiţa Belu şi Cristina Sbîrcea citeau o poezie. Pionierele nu observară că pe uşă intraseră cei doi băieţi şi Cristina continua să citească poezia scrisă de ea. Cînd îi văzu pe Victor şi Carol ascultînd ce citea se opri.

— Putem să ascultăm şi noi? — întrebă Victor.

— Da, însă este prima formă.

— Deci este adevărat că voi scrieţi pentru revistă — întrebă Carol.

— Da, nu-ţi vine să crezi — spuse Cristina. Ne-am gîndit şi la numele revistei. Pe coperta ei va fi scris aşa: „Revistă literară a Palatului Pionierilor din Cluj". Pe la sfîrşitul acestei luni va apare primul număr, bineînţeles, cu cele mai bune lucrări. Noi amîndouă, aşa cum ţi-am mai spus, am pregătit cîte ceva. Eu poezia aceasta despre 7 Noiembrie şi Iconiţa prima ei schiţă „Remuşcările unui pionier". Aşteptăm pe tovarăşa profesoară să vină să citească ce am scris. Pe urmă, le vom citi cu membrii cercului nostru şi apoi le vom da Luminiţei, lui Tiberiu, sau altcuiva din colectivul de redacţie al revistei. Ei, împreună cu tovarăşa profesoară, hotărăsc materialele care vor intra în revistă.

— Pînă acum s-au adunat destule — spunea Iconiţa. A scris Velcan Mariana o poezie frumoasă despre toamnă, care a şi fost discutată la ora creaţiilor proprii. Nemeş Iosif are o descriere a toamnei. Toţi pionierii din cercul nostru pregătesc cîte ceva pentru primul număr al revistei.

Victor, aproape nici nu mai asculta cele ce spunea Iconiţa. El se gîndea la ziua în care va apare revista. Pionierii din toate cercurile o vor citi, vor discuta povestirile apărute, poeziile vor fi învăţate pe de rost şi vor fi recitate la vreo serbare pe care o vor da în oraş. Toţi vor felicita pe autorul celei mai frumoase lucrări. Cu siguranţă că atunci cînd va mai fi invitat poetul Ion Brad sau vreun scriitor din Cluj să vorbească pionierilor despre munca lor, profesoara de Limba romînă le va arăta revista cercului cu lucrările în limba romînă şi maghiară. Şi poate vreodată un poet sau scriitor va dori să stea de vorbă cu autorul vreunei poezii sau schiţe care i-a plăcut mai mult. Cu siguranţă că în toate şcolile se va vorbi despre acel pionier. Lui Victor îi vine o idee: pionierii din alte cercuri de ce n-ar putea să scrie şi ei pentru revistă? Doar toţi la şcoală scriu compuneri, unii chiar fac versuri.

— Noi putem scrie pentru revista cercului literar? — se hotărî să întrebe el pe cele două pioniere.

— Nu ştim — răspunse Cristina. Să vedem ce ne va spune tovarăşa profesoară.

— S-o întrebaţi mîine şi să ne daţi răspunsul. Apoi, cei doi pionieri îşi luară rămas bun de la fete şi porniră spre sala cercului de radiofonie.

Băieţii povestiră şi celorlalţi colegi ai lor despre ideea pionierilor de la cercul de literatură de a scoate o revistă în care să publice cele mai bune lucrări proprii.

— Or să ajungă departe — exclamă unul cînd auzi toate acestea. Da! vor ajunge departe. Cine ştie, poate Cristinei, care acum a scris prima ei poezie, peste cîţiva ani îi va apare numele pe coperta unui volum de versuri, iar Iconiţa va veni la Palat şi va vorbi pionierilor despre povestirile scrise de ea din viaţa şcolarilor.

L. DUCHEVEANU

Pe malul Tîrnavei Mari

Oricine străbate astăzi, de la un capăt la altul, Sîngeorgiu de Pădure are multe de văzut şi de auzit.

— Pe la sfîrşitul lui septembrie am început să construim un internat de 110 locuri, pentru elevii celor două şcoli elementare din comună, — şcoala maghiară şi cea romînă — ne spune preşedintele sfatului popular comunal Asztalos Geza. Pe la jumătatea lunii decembrie, construcţia va fi terminată. Internatul — o clădire cu ferestre mari, luminoase — se ridică în mijlocul comunei. Faţada e terminată şi acum se lucrează cu spor în interior şi în partea din spate a clădirii.

Nu departe de internat, mai jos, pe malul Tîrnavei Mari, se lucrează la clădirea căminului cultural, o clădire cum nu se vede în multe comune din împrejurimi. In sala de teatru, de 800 locuri, au sărbătorit anul acesta ţăranii muncitori din Sîngeorgiu de Pădure ziua de 23 August. In curînd va fi terminată şi sala de cinematograf, biblioteca şi celelalte părţi ale clădirii.

— In ultima vreme — aminteşte preşedintele sfatului popular — oamenii noştri îi dau zor cu construcţiile. Avem în comună 30 de case noi de locuit, unele sînt terminate, altele încă nu. Treaba a mers şi aici repede, pentru că oamenii se ajută între ei. Cînd Birtalan Andrei şi Kovacs Geza au intrat în casele cele noi, ei au ţinut să mulţumească, pentru ajutorul primit, ţăranului muncitor romîn Iuliu Cociş, consăteanului de naţionalitate maghiară Kovacs Iuliu şi altora.

Simţeai căldură la inimă cînd îi vedeai ciocnind paharele de vin în noile locuinţe, aşa cum se cuvine între prieteni, după o treabă bine făcută.

Odată cu înserarea, se aprind luminile şi staţia de radioficare din comună îşi începe programul. Pe străzi şi în case încep atunci să se reverse acordurile melodioase ale cîntecelor romîneşti şi maghiare, înfrăţind prin muzică pe cei înfrăţiţi în munca harnică de constructori ai propriei lor vieţi fericite.

(Agerpres)

Ştiaţi că există...

Imbrăcăminte din... lapte bătut

Ţesături din lapte bătut... La prima vedere, această alăturare de cuvinte pare o glumă. Gîndirea cutezătoare a oamenilor de ştiinţă sovietici a găsit însă calea pentru a înfăptui acest lucru de necrezut. In Uniunea Sovietică se produc azi ţesături în care pe lîngă lîna de oaie sau de capră este folosită şi lîna obţinută din lapte.

După cum se ştie, în lapte se găseşte o substanţă numită cazeină. La fabricile de unt, după formarea untului în separatoare rămîne laptele smîntînit din care se face lapte bătut. Cazeina pe care o conţine se separă de apă, se usucă şi se mărunţeşte, apoi se dizolvă într-o substanţă alcalină slabă. Soluţia formată este pompată în ţevi de sticlă care au la capete filiere — nişte căpăcele de aur şi platină cu orificii foarte mici. Şuviţele de soluţie se scurg într-o baie cu substanţe speciale unde se transformă în fire. Astfel se obţine lînă artificială de cazeină care seamănă la aspect cu cea de angora.

Producţia noului fel de lînă este relativ ieftină. Dintr-o mie de litri de lapte se obţine tot atîta lînă cît dau într-un an 10 oi. Din laptele muls în timp de un an de la o singură vacă se poate produce o cantitate de lînă echivalentă cu cea care rezultă din tunderea a 50 de oi.

Lîna de cazeină este tot atît de călduroasă ca şi cea naturală. Deocamdată, ea se foloseşte la ţesături amestecată cu lînă obişnuită. Desigur că nu va trece mult timp pînă se va reuşi să i se dea trăinicia necesară şi atunci în magazinele sovietice se vor vinde rochii sau costume al căror material a fost ţesut... dintr-un kg. de lapte bătut.

Costume cusute fără aţă

In ultimii ani, în unele fabrici sovietice de confecţii au început să se producă costume cusute fără aţă. Această inovaţie este o realizare a Institutului unional de cercetări ştiinţifice al industriei de confecţii.

După noua metodă propusă de acest institut, aţa este înlocuită cu un clei special „B.F.-6" care lipeşte între ele diferitele părţi ale îmbrăcăminţii. Se foloseşte fie o foiţă subţire, semitransparentă de clei, fie un şiret acoperit cu acest clei. După ce cleiul sau şiretul au fost puse între părţile care trebuiesc prinse, una de alta, acestea se calcă cu un fier încins. Dacă este necesar să se întoarcă costumul cleiul poate fi îndepărtat cu ajutorul unei soluţii speciale — pe material nu rămîn nici un fel de urme.

După cum au dovedit experienţele făcute în cadrul institutului, „cusăturile" cu clei sînt trainice, rezistă la frig şi la acţiunea umezelii.

In prezent, colaboratorii institutului elaborează tehnologia şi mecanizarea complexă a întrebuinţării noului clei la gulere, buzunare şi alte părţi ale îmbrăcăminţii.

Folosirea noii tehnologii va contribui nu numai la creşterea producţiei ci şi la îmbunătăţirea considerabilă a calităţii confecţiilor.

IN ŢEPII „ARICIULUI"

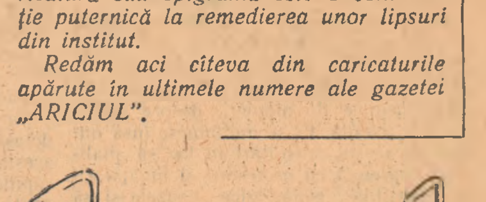
Gazeta „ARICIUL" a Institutului Politehnic din Bucureşti este una din cele mai bune gazete satirice studenţeşti din Capitală. Ea seziseazǎ cu curaj lipsurile care se manifestă în munca profesională a unor studenţi din institut, atitudinea lipsită de grijă a acestora faţă de bunurile obşteşti şi loveşte cu tărie în manifestările de huliganism şi indisciplină. Uneori gazeta ridică şi probleme care se referă la lipsurile administraţiei institutului.

Fiecare număr al gazetei, fiecare caricatură sau epigramă este o contribuţie puternică la remedierea unor lipsuri din institut.

Redăm aci cîteva din caricaturile apărute în ultimele numere ale gazetei „ARICIUL".

Tov. Pek Martin din anul III al Facultăţii de chimie industrială are obiceiul să scrie pe pereţii institutului.

Galoşi (plural) — vechi cuvînt care a căpătat un nou înţeles.

In trecut galoşii nu se puteau asocia verbului „a dormi" şi prepoziţia „cu".

Tov. Voiţiu Augustin, student în anul III al Facultăţii de mecanică, a schimbat însă sensul vechi al cuvîntului, dormind încălţat cu galoşii în patul căminului.

Tov. Petrişor Constantin şi Ivernariu Ioan, absolvenţi ai Facultăţii de metalurgie, fiind în stare de ebrietate s-au bătut cu cetăţeni din cartier.

— Ştiţi voi cine sîntem noi? Noi sîntem absolvenţi bă, nu aşa nişte oarecare!

— Curat absolvenţi!

Tov. Blaha, student în grupa 213 a Facultăţii de inginerie economică, membru în biroul U.T.M. al facultăţii, a fugit de la o probă de control.

— Nu stai la proba de control?

— M-am ars odată la fizică! A doua oară nu se mai poate. E în joc demnitatea mea de... cadru!

DIN NOU ALĂTURI...

În dormitorul clasei, doi elevi discutau în şoaptă:

— A venit timpul... Ce zici?

— Băieţii socotesc că tu trebuie să faci de planton pentru ca acţiunea să nu eşueze. Eu am să stau după uşă şi cînd va apare... pac!

Plantonul îşi luase de cîteva minute „postul" în primire. Deodată se repezi

— Atenţie, vine!..

Uşa dormitorului se deschise brusc; Savu Alexandru nu apucă să treacă bine pragul, cînd o pătură îl învălui. O ploaie de lovituri se abătu apoi asupra sa.

De sub pătură răbufni:

— Aţi înebunit mă, daţi-mi pace!

Dar loviturile continuau.

— Să-ţi dăm pace, mă împeliţatule, derbedeule? Îţi jupuim pielea şi o punem în proţap să se sperie ciorile. Auzi mă?

Liniştea se restabili cu greu. Cînd pătura fu smulsă ieşi la iveală un cap ciufulit, cu doi ochi care priveau dispreţuitor.

— Ce-aveţi mă?

— Ce-avem? şuieră printre dinţi un elev. De ce ţi-ai băgat nasul în valiza lui Ştefan Ilie şi i-ai şterpelit lucrurile? Ai? Răspunde puşlama!...

— Ar trebui să vă duceţi la medic, rîse batjocoritor Savu. Se vede că aţi tocit prea mult şi vi s-a urcat la cap învăţătura.

— Bine, bine, dar cheile acestea le cunoşti?

—Sînt ale mele, dar ce-are a face?

În sinea sa Savu-şi dădea bine seama că i s-a înfundat. „Cum dracu am uitat cheile ca un nătîng?" — se mustră el. Înciudat se trînti pe pat şi aruncă:

— M-aţi bătut de pomană. Sînteţi cîini nu oameni!

Savu se întorcea cînd pe o parte, cînd pe cealaltă. Uneori era cît pe-aci să recunoască, dar încăpăţînarea îl reţinea să vorbească.

Nici ceilalţi elevi nu dormeau.

— Măi băieţi, ne-am cam întrecut azi cu firea — şopti Bucur Ion.

— Te-a găsit mila sărmanul de tine. Ce, vroiai să-l feliciţi c-a furat? — şuieră un altul?

— Lasă glumele se răsti înciudat Bucur. Puteam să-l ajutăm înainte de-a ajunge la furt, atunci cînd ne ocolea...

— Eu rămîn la părerea mea încheie Bucur. N-am făcut nimic pentru ca Savu să-şi dea seama că rupîndu-se de colectiv merge pe un drum rău.

— Da, halal de aşa ajutor — adăugă într-un tîrziu Grigore. Sufletul i se frînse parcă. Era cel mai bun prieten al lui Savu.

„Cum să fac, nu mă taie capul — gîndi Grigore. Să stau mai întîi de vorbă cu el, apoi o să hotărăsc". Îşi trase pătura pe cap, dar somnul nu se prindea de el. Pîndind pînă ce şoaptele încetaseră cu desăvîrşire, se apropie de patul lui Savu:

— Savuie...

De sub pătură răzbătu un şir de sforăituri ciudat de grăbite. Grigore îl zgîlţîi cu putere. Savu căscă şi întrebă mînios:

— De ce nu dormi? Ce vrei de la mine?

— Mă băiete, începu Grigore, nu pot dormi dacă nu aflu adevărul. Eşti sau nu vinovat?

— Sînt Grigore, dar n-am putut s-o spun. Gîndeam că n-o să mai aveţi încredere în mine.. Te rog să nu spui asta nimănui. Eu ţi-am spus ţie că-mi eşti prieten dar tu să taci.

Grigore se desprinse ca o umbră şi se făcu nevăzut. Savu aşteptă cîteva minute crezînd că Grigore se va întoarce, dar în cele din urmă strînse tare din ochi, hotărît să adoarmă. „Eşti un hoţ... eşti un hoţ... îi şoptea parcă cineva". Se trezi înfricoşat.

Elevii dormeau liniştiţi. Părăsi în vîrful picioarelor dormitorul şi se strecură în curte. Aerul proaspăt îl mai linişti.

— Numai să nu afle directorul — murmură Savu.

★

Directorul află amănunţit cum s-au petrecut lucrurile. Dar cum să procedeze? Pe vremea cînd era ucenic la şcoala profesională „Astra" din Braşov, elevii se băteau măr şi nimeni nu se sinchisea de aceasta.

— Cum să procedez? Ce-ar fi să cer sprijin bătrînului; ori cum, îi e tată şi-şi cunoaşte copilul...

. . . .

Peste cîteva zile în casa bătrînului pădurar era zarvă mare. Marin îşi dăscălea nevasta:

— Hai babo, umblă mai repede Te-nvîrţi de colo pînă colo şi eu stau ca pe jar. Dacă Sandu o fi bolnav? Hai lasă că nu de merinde îmi arde acum.

Moşul împături telegrama îşi luă desaga la spinare şi porni cu inima plină de încredere spre Tîrgovişte. Fel de fel de gînduri i se învălmăşeau în cap.

Ajuns la şcoală şi aflînd motivul pentru care a fost chemat, abia avu putere să rostească:

— Tu taică, tu ai făcut aşa ceva?.. Uite, vezi părul ăsta alb? Măcar pentru el să mă fi respectat. Am păzit pădurile 36 de ani ca să ajung să-mi faci bătrîneţele de ocară?

Discuţia cu bătrînul a zdruncinat conştiinţa lui Savu:

— Sînt un nemernic. Dar ce să fac?

. . . .

„Ne-nfricaţi pe arşiţă, ne-nfricaţi pe ger
Sîntem oameni de fier..."

Cîntecul elevilor care se îndreptau spre careu, îl făcu pe Savu să tresară. Işi încheie în grabă tunica şi aleargă ca să nu întîrzie. După ce se termină raportul, ceru cuvîntul dar cînd ieşi în faţa elevilor se fistici.

Îşi descheie un nasture de la tunică şi maşinal îl încheie la loc...

— Ei Savule, vroiai parcă să spui ceva — îl îndemnă directorul.

— Da, eu...

Cu greu îşi stăpîni emoţia, izbucnind:

— Am furat şi am minţit — şi fugi spre locul pe care-l ocupase în careu. Deşi stătea cu capul plecat Savu simţi că toţi se uită spre el.

★

Mai erau zece minute pînă să înceapă cursurile. Savu porni spre clasă. Abia făcu cîţiva paşi şi se auzi strigat. Istrătescu Miron îl luă de braţ

— Ai procedat bine, „împeliţatule". Băieţii vor să ştie dacă mai eşti supărat. Ştii... nu ne-am purtat atunci tovărăşeşte atunci cînd te-am bătut

— Eşti gîgă Miroane, dacă bănuieşti că-s supărat. Atunci eram — de ce să mint. Şi acum hai mai repede c-a sunat.

În ziua aceea puştiul a simţit o mare uşurare. Simţea că departe de aceşti băieţi se sufocă, nu poate trăi nici o clipă. Abia atunci înţelesese Savu cîtă putere şi tărie are colectivul.

„Am crezut, gîndea Savu, că viaţa mea nu interesează pe nimeni. Asta-i marea mea greşeală. Acum văd limpede cu ce trebuie să încep: cu intrarea mea în colectiv".

Către prînz cerul se întunecă. Ploua cu găleata. Seara, picura răpăia mai puternic. Cînd s-au stins luminile în dormitor Savu s-a dus la Grigore.

— Măi Ghiţă, fă-mi o ţîră loc lîngă tine. Ghiţă ce crezi tu, n-am eu destulă minte de le pricep greu la educaţia politică?

— Vrei să spui că dacă ai luat doi-ul acela n-ai cap? Aş, tu nu înveţi aşa cum trebuie, tu toceşti. Trebuie să judeci lucrurile, să faci legătură între ele. Şi cu răbdare Grigore i-a explicat cum învaţă el.

. . . .

Au trecut multe luni de atunci...

În sala pavoazată sărbătoreşte era linişte deplină. Toate scaunele erau ocupate. Lui Savu inima îi bătea repede, iar obrajii parcă-i luaseră foc.

— ...M-am născut în comuna Izvoare la 26 octombrie 1937... Cîteva scaune scîrţîiră şi pe jumătate întorşi către el elevii-l priveau. I se părea că toate cuvintele vin de departe, că nu el este acela care le rosteşte.

Eu — şi aici emoţia îi frînse glasul — — am fost orb, n-am văzut ce se petrece în jurul meu. Judecaţi-mă aspru. Am fost departe de voi. O punte ne despărţea. Acum vreau s-o trec.

Prin sală trecu un freamăt. S-au înscris mulţi elevi la cuvînt. Savu se lăsă obosit pe scaun de parcă ar fi vorbit ore întregi. Vorbiseră deja patru elevi, dar el nu-şi amintea cîţi au fost, se pare zece sau ceva mai mult. Se sprijini pe braţul elevului din vecinătate. Acesta, observindu-i emoţia, se aplecă şi-i şopti la ureche.

— Totu-i bine. Să ţii seama însă de tot ce s-a spus aici.

Lui Savu i se părea că şedinţa nu se mai termină niciodată. Ultimul elev înscris la cuvînt a fost Grigore. El a vorbit puţin.

— Savu va deveni băiat bun. În ultimul timp s-a schimbat. Nu mai chiuleşte de la ore şi învaţă cu rîvnă. Va trebui să-l ajutăm mai mult pentru ca el să se simtă în colectivul nostru aproape la fel ca în casa părintească. Eu sînt pentru!

Carnetele ridicate în sus confirmară apoi primirea lui Savu în marea familie a utemiştilor.

Cîţiva elevi au avut impresia că au zărit atunci în colţul ochilor lui Savu furişîndu-se o lacrimă.

LIDIA POPESCU

Să acordăm toată atenţia învăţămîntului politic U. T. M. de la sate

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea Uniunii Tineretului Muncitor a pus în faţa organizaţiei noastre sarcina de mare răspundere de a lichida rămînerea în urmă a activităţii U.T.M. la sate, de a antrena mase mult mai largi de tineri ţărani muncitori în întrecerea patriotică, în lupta pentru sporirea producţiei agricole, animale şi vegetale, pentru consolidarea şi lărgirea sectorului socialist al agriculturii, pentru întărirea continuă a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Îndeplinind sarcinile mărețe ce i-au fost încredinţate, U.T.M. educă pe tineri în spiritul dragostei neţărmurite faţă de popor, faţă de partidul clasei muncitoare. Organizaţia noastră educă tineretul în spiritul patriotismului socialist şi al internaţionalismului proletar, în spiritul frăţiei poporului romîn cu minorităţile naţionale.

Partidul ne învaţă că în faza actuală a construirii socialismului — odată cu dezvoltarea continuă, neforţată, a industriei grele şi cu creşterea rapidă a industriei producătoare de bunuri de larg consum — ridicarea agriculturii este veriga principală pentru dezvoltarea întregii economii naţionale, pentru creşterea bunei stări a poporului muncitor. Înfăptuirea sarcinilor importante puse de partid necesită o muncă politică continuă pentru însuşirea şi aplicarea politicii partidului.

Un rol însemnat în îmbunătăţirea muncii organizaţiilor de bază U.T.M. de la sate îl are ridicarea conştiinţei politice a utemiştilor şi tinerilor. Cu cît vor cunoaşte şi înţelege mai limpede politica partidului nostru, cu atît mai mare va fi aportul pe care-l vor aduce utemiştii şi tinerii de la sate în vederea realizării ei. Programul învăţămîntului politic de la sate, elaborat de C.C. al U.T.M. în anul acesta, orientat spre sarcinile actuale ale organizaţiilor de bază săteşti, trebuie să devină un mijloc important de îmbunătăţire a activităţii acestora.

Trăgînd învăţămînte din lipsurile mari manifestate anul trecut în domeniul organizării învăţămîntului politic la sate, în anul acesta organele şi organizaţiile U.T.M. au obţinut unele realizări. A crescut numărul cercurilor politice şi al tinerilor cuprinşi în aceste cercuri. În regiunea Ploeşti, dacă în anul şcolar 1953-1954 au fost organizate 701 cercuri politice la sate, cuprinzînd 11.351 cursanţi, în anul acesta au fost create 835 de cercuri la sate cuprinzînd 14.792 utemişti şi neutemişti.

Recrutarea propagandiştilor s-a făcut cu mai multă exigenţă decît anul trecut. Orientîndu-se just, organele şi organizaţiile U.T.M. au încadrat în această muncă tineri ingineri, tehnicieni, învăţători. Asemenea exemple sînt în regiunile Bacău, Cluj şi altele. De asemenea, instruirea propagandiştilor în multe regiuni şi în deosebi acolo unde s-a cerut ajutorul organelor de partid şi al cabinetelor de partid, a fost făcută la un nivel ideologic şi metodic corespunzător.

Cu toate condiţiile bune create pentru organizarea învăţămîntului politic, acestea n-au fost folosite însă pe deplin de multe organe şi organizaţii U.T.M. Unele comitete regionale, neînţelegînd deosebita însemnătate a ridicării nivelului politic al utemiştilor de la sate, n-au mers pe linia organizării cercurilor politice în toate organizaţiile de bază în care existau condiţii. Deşi în regiunea Hunedoara există multe raioane săteşti, aci au fost organizate numai 246 cercuri şi cursuri politice încadrîndu-se doar circa 25 la sută din numărul total al utemiştilor de la sate. În regiunea Bacău au fost încadraţi doar 26 la sută din numărul utemiştilor.

În multe organizaţii de bază săteşti s-a mers pe linia încadrării mecanice, „din oficiu" a cursanţilor, ca de pildă, în organizaţia de bază din comuna Bueşti, raionul Slobozia, unde cursanţii nu ştiau nici că au fost încadraţi în cercuri politice şi nici ce anume vor studia. Activiştii care se ocupă de aceste organizaţii n-au ţinut seama de faptul că recrutarea forţată a cursanţilor duce la slaba funcţionare a cercurilor, la destrămarea lor. În diverse cercuri politice U.T.M. o serie de utemişti, care au studiat şi în anii trecuţi, în loc să fie recomandaţi organizaţiilor de partid pentru a fi încadraţi în forme de învăţămînt de partid şi pentru a-şi îmbogăţi astfel cunoştinţele ideologice şi politice, au fost puşi în situaţia de a repeta şi în acest an, fără nici un rost, aceleaşi cercuri şi cursuri. De asemenea unii tineri intelectuali ca agronomi, ingineri, profesori etc. care au terminat recent studii de stat şi care au studiat marxism-leninismul în formele de învăţămînt de stat, au fost încadraţi în cursurile şi cercurile învăţămîntului politic U.T.M., în loc să fie îndrumaţi la formele de învăţămînt de partid ca şcoli serale, cercuri de tip superior etc.

Lipsuri s-au manifestat şi în domeniul recrutării dar mai ales al confirmării propagandiştilor. Astfel, în raioanele Cîmpulung şi Curtea de Argeş, regiunea Piteşti, în loc să se discute temeinic cu fiecare propagandist în parte, confirmarea lor s-a făcut birocratic, doar pe bază de hîrtii. Ca rezultat al acestei munci birocratice, în raioanele amintite numărul propagandiştilor care au frecventat cursurile de instruire a fost foarte scăzut. Unele organe U.T.M. au mers atît de departe în organizarea birocratică a învăţămîntului politic încît, nesocotind instrucţiunile C.C. al U.T.M., au „hotărît" instruirea tuturor propagandiştilor la un loc. Aşa a procedat Comitetul regional U.T.M. Constanţa, care a deschis doar o singură serie a cursului de instruire a propagandiştilor cuprinzînd 300 propagandişti. Din această cauză n-a putut fi asigurat un număr atît de mare de asistenţi cu o bună pregătire teoretică, ceea ce a făcut ca seminariile să aibă un nivel scăzut. Nivelul scăzut al cursurilor de instruire a propagandiştilor s-a datorat şi faptului că în multe locuri nu s-a cerut ajutorul cabinetelor de partid. În regiunea Piteşti, la cursurile de instruire a propagandiştilor s-au ţinut o serie de lecţii întocmite acum un an, care nu vorbeau de sarcinile actuale puse de către partid, nu erau legate de Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea U.T.M. şi nici de proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani. În lecţii, unele idei ale teoriei marxist-leniniste au fost expuse incomplet şi insuficient de clar. Aceste lipsuri se datoresc şi faptului că tov. Năstase Maria, secretara Comitetului regional U.T.M. Piteşti care răspunde de munca de propagandă, n-a controlat şi n-a participat la nici o lecţie.

Metodele birocratice de selecţionare a propagandiştilor, de confirmare a propagandiştilor şi instruirea superficială a propagandiştilor au făcut ca, în regiunea Piteşti, în unele organizaţii de bază U.T.M. să se manifeste lipsuri serioase din primele zile ale anului de învăţămînt politic. Astfel, la cercul politic pentru începători al organizaţiei de bază U.T.M. din comuna Priboeni, raionul Topoloveni, propagandistul, avînd o pregătire insuficientă, s-a prezentat la cerc şi — în locul unei expuneri vii a lecţiei — a început să citească foarte prost şi cu greşeli lecţia din broşură. Aceasta explică de ce, la acelaşi cerc, din 18 cursanţi înscrişi frecventează doar 7 tineri.

Pornind de la ideea că organizarea învăţămîntului politic nu este un scop în sine, ci un mijloc de înarmare a utemiştilor şi tinerilor neorganizaţi cu cunoştinţe teoretice şi politice necesare unei bune orientări în problemele politicii interne şi internaţionale, organizaţiile de bază ale U.T.M. au datoria ca — acolo unde nu s-au deschis încă formele de învăţămînt politic — să folosească fiecare zi pentru ca cercurile şi cursurile politice să pornească bine, iar acolo unde au şi început să se ocupe de remedierea lipsurilor.

Deschiderea învăţămîntului politic la sate — conform instrucţiunilor C.C. al U.T.M. — era fixată pentru începutul lunii noiembrie. Dată fiind importanţa deosebită pe care o are în prezent terminarea cu succes a principalelor munci agricole, învăţămîntul politic U.T.M. la sate trebuie să se deschidă pe măsura terminării acestora. **Intr-o mare parte a regiunilor, principalele munci agricole de toamnă s-au terminat şi învăţămîntul politic a început.** În unele locuri însă se întîrzie în mod nepermis cu deschiderea anului de învăţămînt politic. Astfel, în comuna Gurba, raionul Ineu, regiunea Arad, deşi principalele munci agricole au fost terminate în jurul datei de 1 noiembrie, pînă la 14 noiembrie nu se deschisese încă nici o formă de învăţămînt politic U.T.M. **Activiştii organizaţiei noastre aflaţi la sate trebuie să ajute organizaţiile de bază ca, imediat după terminarea principalelor munci agricole, să deschidă în bune condiţiuni cercurile şi cursurile politice.**

Ţinînd seama că anul şcolar în învăţămîntul politic la sate se desfăşoară într-o perioadă de timp mai scurtă decît la oraşe, iar în S.M.T.-uri şi G.A.S.-uri numai în perioada decembrie 1954 — martie 1955, organizaţiile de bază trebuiesc îndrumate să folosească cît mai bine lunile de iarnă pentru ridicarea nivelului politic şi ideologic al utemiştilor şi tineretului.

O mare atenţie trebuie acordată instruirii propagandiştilor, calificării lor continue. Încă de la începutul anului vor trebui organizate la un nivel ideologic şi metodic corespunzător seminariile permanente de instruire a propagandiştilor de pe lîngă comitetele raionale U.T.M. La aceste seminarii de instruire permanentă a propagandiştilor trebuie să se asigure discutarea şi lămurirea problemelor importante cuprinse în program, în mod clar şi în strînsă legătură cu sarcinile concrete ce revin tinerilor în fiecare raion, S.M.T., G.A.C., G.A.S., întovărăşire, sat, pentru traducerea în viaţă a hotărîrilor partidului şi guvernului nostru; trebuie de asemenea să se asigure informarea regulată şi temeinică a propagandiştilor asupra evenimentelor politice curente, interne şi internaţionale. Propagandiştii trebuie să fie eliberaţi de alte sarcini de organizaţie, iar în zilele stabilite pentru învăţămîntul politic atît propagandiştii cît şi cursanţii trebuiesc scutiţi de a participa la alte şedinţe sau acţiuni de organizaţie. Comitetele raionale trebuie să realizeze un control permanent asupra felului în care muncesc propagandiştii, să-i ajute în folosirea celor mai potrivite metode de muncă în conducerea cercurilor şi cursurilor politice. De priceperea propagandiştilor de a face expuneri vii, interesante, pe înţelesul tuturor cursanţilor depinde în mare măsură succesul activităţii cursurilor şi cercurilor.

Trebuie luptat împotriva atitudinii de nepăsare de care mai dau dovadă unele organe şi organizaţii U.T.M. faţă de educarea politică a tractoriştilor şi tinerilor muncitori din G.A.S. Ţinîndu-se seama de faptul că în multe locuri marea majoritate a tractoriştilor sînt tineri, organizaţiilor U.T.M. le revine sarcina educării lor în spiritul atitudinii socialiste faţă de muncă şi faţă de avutul obştesc, precum şi al înarmării lor cu sarcinile reeşite din Proiectul de Directive cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani.

Organele şi organizaţiile U.T.M. au datoria să ia în discuţie cu regularitate problemele învăţămîntului politic de la sate ocupîndu-se atent de conţinutul şi eficacitatea lui. Rezultatele muncii în cursurile politice vor trebui apreciate după felul în care utemiştii şi tinerii vor deveni mai activi în întrecerea socialistă şi patriotică, în folosirea metodelor agrotehnice înaintate în agricultură şi în ridicarea neîncetată a producţiei agricole. Rezultatele vor trebui apreciate după felul cum propagandiştii şi cursanţii vor participa activ la lămurirea ţăranilor muncitori şi în primul rînd a familiilor lor asupra datoriei patriotice de a-şi îndeplini obligaţiile faţă de stat prin predarea la timp a cotelor, asupra avantajelor contractărilor şi achiziţiilor. De asemenea învăţămîntul politic trebuie să contribuie la dezvoltarea dragostei tinerilor pentru meseriile de tractorişti, crescători de vite, pomicultori, legumicultori şi altele. Cunoştinţele dobîndite la cursurile şi cercurile politice trebuie să întărească convingerea tinerilor de la sate asupra superiorităţii agriculturii socialiste, să întărească hotărîrea lor de a populariza avantajele muncii în gospodăriile colective, întovărăşiri şi diferite alte forme de asociere în muncă, să ducă la ascuţirea vigilenţei şi combativităţii tinerilor faţă de uneltirile duşmanului de clasă.

Urmărind încă din primele zile ale noului an de învăţămînt politic funcţionarea normală a cursurilor şi cercurilor politice, îmbunătăţind calitatea lecţiilor şi convorbirilor, legătura strînsă a învăţămîntului politic cu problemele practice ale politicii partidului nostru la sate, vom contribui la creşterea conştiinţei politice a tineretului muncitor de la sate, la participarea lui şi mai activă la lupta pentru construirea socialismului.

La fabrica de instrumentaj medical „Recas" din Sighişoara se produc, printre altele, siringi. Iată-l pe tînărul Lascu Nicolae, candidat de partid, fruntaş în producţie, lucrînd la montarea siringilor. În muncă, Lascu Nicolae este exemplu pentru toţi ceilalţi tineri din fabrică. El depăşeşte cu regularitate normele de lucru.

Foto: R. COSTIN

Fruntaşi la colectări

Ţăranii muncitori din satele şi comunele raionului Suceava îşi predau cu drag cotele datorate statului. Fruntaşi pe raion la predarea cotelor sînt ţăranii muncitori din comuna Todireşti care au depăşit planul cu 7 la sută la cotele de grîu datorate statului.

Majoritatea ţăranilor muncitori din comuna Bălăceana şi-au predat cotele de cartofi şi porumb. Printre cei care şi-au achitat în întregime cotele sînt ţăranii muncitori Gheorghe Ciuhan, Alexandru Floare, Nicolae Strungaru, Saveta Sibinciuc şi alţii.

Corespondent
IORDACHE BROASCA

A APĂRUT:

Lupta de clasă

Organ teoretic şi politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn

Seria a V-a, Anul XXXIV, nr. 11
noiembrie 1954

SUMAR:

EDITORIAL: Să întărim şi să apărăm proprietatea socialistă, izvor al bunei stări a poporului.

V. ENACHE: Despre acţiunea legii economice fundamentale a socialismului în economia naţională a R.P.R.

G. GAK: Despre categoriile dialecticii materialiste şi studierea lor.

GH. IOSUB: Subordonarea aparatului de stat din S.U.A. de către monopoluri.

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Ce este comerţul de întîmpinare şi care este rolul lui în dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraş şi sat.

Răspuns la întrebările cititorilor în legătură cu dezbaterea proiectului Statutului modificat al P.M.R.

CRITICĂ ŞI BIBLIOGRAFIE

C. ANTIP: P.M.R. — conducătorul şi organizatorul luptei poporului pentru construirea socialismului. („Rezoluţii şi hotărîri ale C.C. ale P.M.R., vol. II, 1951-1953").

De vînzare la librării şi chioşcuri. Preţul unui număr 1,50 lei. Abonamentele se fac la oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.

Preţul abonamentului pe 12 luni — 18 lei.

Şedinţa Camerei Populare a R. D. Germane

BERLIN 20 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

La 19 noiembrie a avut loc la Berlin o şedinţă ordinară a Camerei Populare a Republicii Democrate Germane. Pe ordinea de zi a acestei şedinţe figurau următoarele probleme:

1. — Declaraţia primului ministru al R. D. Germane, Otto Grotewohl cu privire la formarea Consiliului de Miniştri al Republicii Democrate Germane şi la programul Consiliului de Miniştri.

2. — Adoptarea unei hotărîri cu privire la ordinea lucrărilor Camerei Populare.

3. — Alegerea comisiilor Camerei Populare.

Otto Grotewohl, primul ministru al Republicii Democrate Germane, a făcut o declaraţie cu privire la formarea guvernului Republicii Democrate Germane şi la programul Consiliului de Miniştri.

În declaraţia sa, Otto Grotewohl a prezentat spre aprobare Camerei Populare următoarea componenţă a Consiliului de Miniştri al Republicii Democrate Germane: Otto Grotewohl, prim ministru; Walter Ulbricht, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri; Willy Stoph, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Afacerilor Interne; Otto Nuschke, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri; Heinrich Rau, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Construcţiei de Maşini; Hans Loch, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Finanţelor; Lothar Bolz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Afacerilor Externe; Paul Scholz, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Agriculturii şi Silviculturii; Bruno Leuschner, preşedintele Comisiei de Stat a Planificării; Fritz Selbmann, ministru al Industriei Grele; Wilhelm Feldmann, ministru al Industriei Uşoare; Kurt Westphal, ministru al Industriei Alimentare; Kurt Wach, ministru al Comerţului şi Aprovizionării; Friedrich Macher, ministru al Muncii şi Învăţămîntului Profesional; Luitpold Steidl, ministru al Ocrotirii Sănătăţii; Erwin Kramer, ministru al Transporturilor; Friedrich Burmeister, ministru al Poştelor şi Telegrafului; Heinz Winkler, ministru al Construcţiilor; Fritz Lange, ministru al Învăţămîntului Public; Johannes Becher, ministru al Culturii; Hilde Benjamin, ministru al Justiţiei; Gretta Kuckhoff, preşedintele Băncii de Emisiune germană; Willy Rumpf, secretar de stat pentru coordonarea întregii gospodării financiare; Hermann Streit, secretar de stat pentru colectări şi achiziţii de produse agricole; Gerhard Harig, secretar de stat pentru problemele învăţămîntului superior; Karl Kesten, secretar de stat pentru economia locală; Manfred Ewald, preşedintele Comitetului de stat pentru cultură fizică şi sport.

Otto Grotewohl a comunicat că nu a numit încă pe preşedintele Comisiei centrale a controlului de stat, pe ministrul Comerţului Exterior şi Intergerman şi pe preşedintele Comisiei de Stat a Planificării pentru problemele laenderelor, adăugînd că aceste numiri vor fi aduse la cunoştinţa Camerei Populare ulterior.

Declaraţia primului ministru Otto Grotewohl

BERLIN 20 (Agerpres). — A.D.N. transmite: După constituirea noului guvern al Republicii Democrate Germane, primul ministru, Otto Grotewohl, a făcut la 19 noiembrie în Camera Populară a R. D. Germane o declaraţie cu privire la programul de activitate a noului guvern.

La începutul declaraţiei sale, Otto Grotewohl a relevat că în alegerile din 17 octombrie 1954 pentru Camera Populară, populaţia Republicii Democrate Germane a sprijinit cu cel mai mare entuziasm programul listei unice a Frontului Naţional al Germaniei democrate şi că, de aceea, alegerile din 17 octombrie au constituit o mărturie a strînsei uniri dintre poporul, parlamentul şi guvernul Republicii Democrate Germane.

Arătînd în continuare că unificarea Germaniei pe o bază democratică şi paşnică nu poate fi înfăptuită prin crearea de noi divizii pătrunse de spirit fascist, nici pe calea „politicii de forţă", ci numai pe baza unei înţelegeri reciproce, atît pe plan naţional cît şi internaţional, Otto Grotewohl a subliniat că guvernul R. D. Germane este ferm hotărît să meargă şi de acum înainte pe drumul înţelegerii reciproce.

Ocupîndu-se în continuare de caracterul înrobitor al acordurilor militare de la Paris, Otto Grotewohl a relevat că, potrivit acestor acorduri, Germaniei occidentale i se impune să ducă politica sa externă şi internă aşa cum vor cercurile guvernante din S.U.A.

Acela care se pronunţă astăzi pentru ratificarea acordurilor de la Paris, a declarat el, se pronunţă pentru divizarea Germaniei şi pentru crearea de obstacole în calea unificării paşnice a celor două părţi ale Germaniei. În promovarea politicii lor de scindare a Germaniei, cercurile guvernante din S.U.A. se sprijină pe guvernul Adenauer, care exprimă interesele militariştilor şi revanşarzilor germani.

În declaraţia sa, Otto Grotewohl s-a ocupat de asemenea de acordul în problema Saar-ului încheiat la Paris, între guvernul de la Bonn şi cel francez. El a arătat că pentru a obţine consimţămîntul imperialiştilor francezi la înarmarea Germaniei occidentale, Adenauer a consimţit la separarea regiunii Saar de Germania.

Punctul nostru de vedere, a declarat el, constă în următoarele: Regiunea Saar aparţine Germaniei. Hotărîrea de la Paris în problema Saar-ului este o hotărîre de facto, potrivit căreia regiunea Saar este despărţită în mod nejustificat de Germania. Franţa are interese economice în regiunea Saar. Un acord paşnic şi trainic în problema Saar-ului între o Germanie unită, democrată, iubitoare de pace şi suverană şi Franţa, nu este posibil decît pe baza recunoaşterii faptului că regiunea Saar constituie o parte integrantă şi inseparabilă a Germaniei precum şi pe baza recunoaşterii intereselor Franţei în problemele securităţii şi cele de ordin economic.

În pofida afirmaţiilor lui Adenauer, în baza acordurilor de la Paris, Germania occidentală este privată de o adevărată suveranitate şi independenţă în rezolvarea problemelor sale vitale, în primul rînd în rezolvarea problemei restabilirii unităţii naţionale a poporului german, rămînînd vreme îndelungată în situaţia unei ţări ocupate. În această ordine de idei, Grotewohl a subliniat că, în conformitate cu declaraţia guvernului sovietic din 25 martie 1954, Republica Democrată Germană se bucură cu adevărat de suveranitate deplină, atît în problemele sale interne, cît şi în cele externe.

Grotewohl a declarat că notele guvernului sovietic din 23 octombrie şi 13 noiembrie 1954 indică calea spre unitate în condiţii de libertate şi pace pentru întreaga Germanie şi spre asigurarea securităţii şi păcii pentru toate popoarele Europei.

Restabilirea unităţii Germaniei, a declarat Grotewohl, poate fi desigur înfăptuită dar numai dacă se va reuşi să se rezolve sub toate aspectele problema asigurării securităţii în Europa. Justeţea cererii popoarelor europene cu privire la reglementarea efectivă a problemei securităţii este recunoscută de toţi germanii iubitori de pace. Germanii iubitori de pace doresc să trăiască şi să colaboreze în condiţii de pace cu toate popoarele europene. De aceea, guvernul R. D. Germane sprijină şi el propunerea cu privire la convocarea unei conferinţe pe întreaga Europă în vederea creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Otto Grotewohl a declarat că Republica Democrată Germană, pronunţîndu-se pentru unificarea Germaniei pe cale paşnică, nu intenţionează să obţină în mod unilateral extinderea orînduirii sale asupra întregii Germanii şi de aceea nu poate admite înfăptuirea planurilor Bundestagului de la Bonn şi ale guvernului de la Bonn cu privire la extinderea asupra întregii Germanii a regimului existent în Germania occidentală.

În vederea grăbirii rezolvării problemei germane pe o bază paşnică şi democratică şi a creării unei Germanii unite, iubitoare de pace, democratice şi independente, Grotewohl a indicat în numele guvernului Republicii Democrate Germane o serie de măsuri urgente spre înfăptuirea cărora trebuie să tindă germanii înşişi — şi anume:

1. Înlăturarea acordurilor de la Paris, împiedicarea renaşterii militarismului în Germania occidentală şi renunţarea la includerea unei părţi a Germaniei sau a alteia în grupări militare agresive de state.

2. Pregătirea şi efectuarea unor alegeri libere pe întreaga Germanie, pe bază de vot universal, egal, secret şi direct. Realizarea unui acord între germanii din răsăritul şi apusul Germaniei cu privire la problemele lor naţionale vitale, a căror rezolvare constituie o chestiune care priveşte în primul rînd poporul german însuşi.

Un pas important spre aceasta ar fi iniţierea unor tratative între reprezentanţii celor două părţi ale Germaniei, asupra tuturor problemelor referitoare la unificare, mai ales asupra problemelor normalizării situaţiei din Germania şi apropierii celor două părţi în domeniul economic, social şi cultural.

3. Încheierea unui acord între cele patru puteri cu privire la retragerea imediată şi simultană a trupelor de ocupaţie din Germania.

4. Participarea la conferinţa pe întreaga Europă pentru discutarea problemei creării unui sistem de securitate colectivă în Europa pe baza propunerilor făcute în nota sovietică din 13 noiembrie 1954. Reluarea tratativelor întrerupte ale celor patru mari puteri cu privire la Germania, prin convocarea imediată a unei conferinţe a miniştrilor afacerilor externe ai celor patru puteri — conferinţă propusă de guvernul sovietic în nota sa din 23 octombrie 1954 adresată celor trei puteri occidentale pentru discutarea următoarelor probleme:

Restabilirea unităţii Germaniei pe bază paşnică şi democratică şi ţinerea unor alegeri libere pe întreaga Germanie.

Retragerea trupelor de ocupaţie ale celor patru puteri de pe teritoriul Germaniei de est şi vest.

5. Pregătirea tratatului de pace cu Germania cu participarea pe bază de drepturi egale a reprezentanţilor din cele două părţi ale Germaniei sau ai guvernului întregii Germanii.

6. Poporul german trebuie să capete în toată Germania posibilitatea de a rezolva în mod absolut liber şi nestingherit următoarea problemă: dacă este pentru acordurile de la Paris şi atragerea Germaniei occidentale în sistemul pactului atlantic sau dacă este pentru rezolvarea paşnică a problemei germane şi încheierea unui tratat de pace în cadrul reglementării sub toate aspectele a problemei securităţii colective în Europa.

O mare parte din cuvîntarea sa, O. Grotewohl a consacrat-o expunerii programului economic al guvernului R.D. Germane şi caracterizării sarcinilor în domeniul construcţiei paşnice.

Principala sarcină economică a guvernului Republicii Democrate Germane, a spus Grotewohl, a fost şi rămîne ridicarea sistematică a bunăstării materiale şi a nivelului cultural al populaţiei.

Menţionînd apoi că industria R. D. Germane s-a dezvoltat în cursul ultimilor ani mai repede decît agricultura, Grotewohl a arătat că este necesar să se acorde o mare atenţie problemelor agriculturii pentru ca pe calea sporirii producţiei agricole să se satisfacă şi mai bine nevoile crescînde ale populaţiei.

Primul ministru a subliniat că guvernul R. D. Germane va urma şi pe viitor calea dezvoltării democraţiei în R. D. Germană.

O. Grotewohl a caracterizat în continuare importanţa succeselor realizate în R. D. Germană în domeniul dezvoltării ştiinţei şi culturii, în organizarea învăţămîntului democrat şi a educaţiei democrate a tineretului.

Starea de scindare în care se mai află Germania, a spus O. Grotewohl, a determinat apariţia unei largi mişcări naţionale pentru unitatea Germaniei.

Grotewohl a subliniat că prin activitatea ei îndreptată spre binele poporului german, Republica Democrată Germană este indisolubil legată de marele lagăr al păcii, care numără peste 900 milioane oameni. Ea se simte ataşată prin strînse legături de prietenie paşnică şi puternică de Uniunea Sovietică, de marea Chină şi ţările de democraţie populară.

Sprijinindu-se în lupta sa pe aceste relaţii de prietenie, a spus în încheiere O. Grotewohl, Republica Democrată Germană ţine sus steagul unităţii naţionale, al păcii, democraţiei şi independenţei, steagul securităţii colective în întreaga Europă şi nu-l vor lăsa din mîini pînă cînd cauza justă nu va triumfa şi pînă cînd pacea nu va fi asigurată.

De ce Locomotiva-Bucureşti se află la un pas de retrogradare?

Răspuns la o scrisoare

Mihail Bulinaru, tînăr ajustor mecanic, fruntaş la Complexul Griviţa Roşie din Bucureşti, ne-a trimis o scrisoare în care ne roagă să informăm cititorii asupra situaţiei existente în cadrul echipei de fotbal Locomotiva-Bucureşti. Iată răspunsul nostru:

De ce se află echipa Locomotiva-Bucureşti pe locul zece?

Cele mai multe partide ceferiştii le-au pierdut datorită unor defecţiuni tehnice despre care presa a scris în repetate rînduri. De asemenea este cunoscută deziluzia pe care o resimt spectatorii atunci cînd jucătorii de fotbal, jucători ai echipei preferate, au ieşiri nesportive, imorale.

Cum altfel decît decepţionaţi au rămas toţi spectatorii care au urmărit deseori jocul brutal al fundaşului Macri.

Este şi firesc ca în faţa unei asemenea atitudini să-ţi pui întrebarea: ce fel de educaţie au primit sportivii de la Locomotiva-Bucureşti, cum au fost ajutaţi să lichideze vechile apucături burgheze care se mai manifestă încă în rîndurile lor? A existat din partea colectivului sportiv şi a organizaţiei de bază U.T.M. Gara de Nord preocuparea necesară pentru educarea lor morală?

Atît colectivul sportiv şi mai cu seamă organizaţia de bază U.T.M. nu s-au ocupat de această problemă, n-a tras la răspundere pe jucători pentru gravele lor abateri de la disciplina sportivă pentru tolerarea în cadrul colectivului a unui climat nesănătos.

De asemenea trebuie arătat că antrenorul Ronay, prin atitudinea pe care o are faţă de jucători, neîncrederea în forţele lor, pesimismul excesiv, face ca sfaturile lui să nu-şi mai găsească ţinta, orice încercare pe care ar face de a combate atitudinile greşite să nu aibă efect.

Lipsa educaţiei unor sportivi a dat naştere în cadrul colectivului la unele ieşiri cu caracter profesionist. „Ce avantaje avem de pe urma fotbalului", l-a întrebat Ştefan Filoti, căpitanul echipei, într-una din zile, pe antrenor. Sînt oare demne aceste păreri de-a dreptul profesioniste ale unui căpitan de echipă, care mai mult ca oricine trebuie să insufle tuturor jucătorilor, mai cu seamă celor tineri dragostea pentru onoarea colectivului sportiv? Asemenea ieşiri cu iz burghez, străine de sportul nou ce se dezvoltă în ţara noastră trebuiesc puternic combătute. Ele nu sînt compatibile cu calitatea de căpitan de echipă!

Perseverenţa în antrenament şi în luptă, voinţa şi dîrzenia pentru a cuceri cu orice preţ o victorie fie că ea ar cere ultimele eforturi, iată ceea ce a lipsit şi lipseşte încă fotbaliştilor din echipa Locomotiva-Bucureşti.

Mai trebuie remarcat faptul că cei 11 jucători ai Locomotivei-Bucureşti nu formează un colectiv puternic, sudat, însufleţit. Astfel, pe unii jucători, nu dorinţa vie de a păstra nepătată onoarea colectivului lor sportiv i-a călăuzit ci lupta pentru gloria personală. Nu odată Macri sau Olaru adevărate „vedete" au fost încîntaţi cum reuşesc să execute spectaculos o foarfecă sau să ducă o acţiune pe cont propriu, în mod exagerat, uitînd că tocmai acest sistem de joc permite adversarului să străpungă apărarea, marcînd de cele mai multe ori. Slaba muncă de educaţie politică desfăşurată în rîndurile fotbaliştilor din echipa Locomotiva-Bucureşti a permis existenţa unei situaţii atît de grave într-un colectiv sportiv muncitoresc.

Cu trei zile înaintea meciului cu Dinamo-Bucureşti antrenorul Ronay era disperat. Ce formaţie să opună dinamoviştilor? Doi dintre cei unsprezece titulari erau accidentaţi iar rezerve nu existau. Această problemă a produs panică în întreaga conducere a asociaţiei. Trebuia găsită soluţia salvatoare. Iată şi ziua meciului. Alături de titularii echipei au apărut pe teren doi jucători noi. Buşch şi Tudoroiu. Noi cadre? Nu. Nici vorbă. Simpli înlocuitori ai celor accidentaţi sau sancţionaţi. Vor face oare echipa de rîs? — se frămîntau conducătorii asociaţiei Locomotiva. Dar odată cu începerea meciului frămîntarea se sfîrşi. Buşch şi Tudoroiu luptau şi încă bine. Pînă la capătul celor 90 de minute au dovedit a fi **la fel de buni ca şi titularii echipei. De** unde atunci atîta neîncredere? Aici se pare că-i buba: problema creşterii tinerilor jucători în cadrul asociaţiei Locomotiva-Bucureşti.

Fotbalul are o veche tradiţie în rîndurile muncitorilor de la Griviţa Roşie. Colectivul sportiv are o puternică secţie de fotbal. Ea e o adevărată pepinieră de cadre. Celor mai talentaţi, colectivul le-a creat posibilitatea unei mai înalte pregătiri, trimiţîndu-i în tabere de antrenament. Unul dintre aceştia este şi Alexandru Rădulescu care s-a pregătit cîteva luni în tabăra juniorilor de la Bistriţa. Întors în colectivul sportiv, în loc să joace, să continue pregătirea, a stat meciuri de-a rîndul pe tuşă. După doi ani a fost introdus în echipă, cînd jucătorul nu mai avea antrenament şi cum era firesc el n-a mai corespuns. Lipsa de curaj în promovarea elementelor tinere în echipă a avut drept urmare firească pierderea multor din aceste elemente. În goană după nume strălucitoare ca Marian, Filoti şi alţii — care erau jucători remarcabili la timpul lor — ei au scăpat din vedere acest lucru esenţial, promovarea cadrelor tinere, nădejdea fotbalului din R.P.R. Acesta ar fi un aspect al problemei. Felul greşit în care asociaţia Locomotiva şi în special colectivul sportiv Griviţa Roşie s-a ocupat de problema cadrelor reiese mai elocvent din orientarea şi activitatea nejustă pe care au desfăşurat-o ani de zile în această direcţie.

Cînd unele „stele" ale echipei au început să apună, o goană asiduă s-a încins după alte „stele". De nenumărate ori C.C.F.S. a fost solicitat să acorde transferarea la Locomotiva a jucătorilor Coman (C.C.A.), Toma sau Bîrtaşu (Dinamo), Donn (Locomotiva Timişoara), Neacşu (Flacăra Ploeşti). E mult mai comod fireşte să conduci nişte jucători experimentaţi cu care oarecum mergi la sigur decît să rişti: să îndrumi şi să creşti cu atenţie tineri jucători fără experienţă şi mai cu seamă fără renume încă.

Această atitudine a colectivului sportiv şi a asociaţiei nu-i decît la un pas de moravurile sportului burghez, în limbajul căruia această orientare nu-i altceva decît „racolaj". Iată unde a dus lipsa de curaj în creşterea şi mai cu seamă în promovarea tinerelor elemente talentate. Alta era desigur valoarea tehnică a echipei şi poziţia ei în clasament dacă cu doi-trei ani în urmă conducătorii asociaţiei s-ar fi preocupat permanent pentru promovarea cu curaj a elementelor tinere în echipă ca Alexandru Rădulescu, Radu Babadac şi alţii.

Lipsa de pregătire tehnică, slaba muncă de educaţie morală a fotbaliştilor şi lipsa de curaj în promovarea elementelor tinere, iată cîteva dintre cauzele care au determinat actuala poziţie în clasament a echipei Locomotiva-Bucureşti, la un pas de retrogradare.

Este necesar ca grija pe care o au antrenorii pentru pregătirea tehnică a jucătorilor să se îmbine cu grija pentru pregătirea lor moral-politică. Aceasta e neîndoielnic şi sarcina antrenorilor, lucru de care pînă acum nu s-au preocupat aşa cum trebuia. În munca lor şi pe acest tărîm însă antrenorii trebuiesc sprijiniţi de organizaţia de bază U.T.M. Gara de Nord, de colectivul sportiv şi în special de biroul secţiei de fotbal. În obligaţia acestor organe intră organizarea unor şedinţe cu care prilej se poate discuta cu tărie comportarea echipei sau a unuia dintre jucători. Ei sînt în măsură să ia hotărîrile cele mai drastice.

Fără îndoială că sarcina principală pe care o are în momentul de faţă colectivul sportiv şi asociaţia sportivă Locomotiva în frunte cu tov. Stoian sau preşedintele acesteia, este de a reîmprospăta echipa cu elemente noi. Tineri fotbalişti ca Dragomirescu, Nicolenco, Ilie Costică, pregătiţi în tabăra de la Bistriţa, care au dovedit mari posibilităţi, ajutaţi îndeaproape, pot deveni cadre de nădejde, fotbalişti valoroşi care să ridice echipa de fotbal Locomotiva-Bucureşti.

Echipa de fotbal Locomotiva-Bucureşti trebuie să se ridice la înălţimea cuvenită pentru a reprezenta cu cinste pe muncitorii feroviari.

R. CALARAŞANU şi R. VASILE

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii

Popoarele Europei sînt interesate în asigurarea securității colective

STOCKHOLM 20 (Agerpres). — TASS transmite : În ședința din seara zilei de 18 noiembrie a Consiliului Mondial al Păcii, au fost reluate discuțiile la primul punct al ordinei de zi. În cadrul discuțiilor au luat cuvîntul : J. Hromadka (Cehoslovacia), G. D'Arboussier (Africa Neagră), J. Dembovski (Polonia).

Prof. Hromadka a subliniat în cuvîntarea sa că poporul cehoslovac care a trecut prin grele încercări în timpul celui de al doilea război mondial nu nutrește sentimente de dușmănie față de poporul german. Poporul cehoslovac crede în posibilitatea menținerii unor relații bazate pe prietenie și colaborare cu toate țările vecine.

Ocupîndu-se apoi de acordurile de la Londra și Paris, Hromadka a spus că aceste acorduri amenință pacea și securitatea generală, precum și interesele poporului german însuși.

Trecînd apoi la propunerea Uniunii Sovietice privind convocarea la 29 noiembrie la Moscova sau la Paris a unei conferințe în problema securității colective în Europa, Hromadka a spus că această propunere trebuie sprijinită. Termenul scurt propus pentru convocarea acestei conferințe se explică prin situația creată. Necesitatea convocării unei conferințe în problema securității colective în Europa este evidentă pentru oricine.

Gabriel D'Arboussier a vorbit în cuvîntarea sa despre problema securității colective în Europa, problema colaborării dintre statele europene și popoarele Africii, despre convocarea unei adunări mondiale a forțelor iubitoare de pace.

Convocarea unei adunări a reprezentanților forțelor iubitoare de pace din toate țările ar oferi un prilej de a lărgi atît acțiunile împotriva înarmării Germaniei și a planurilor de colaborare în forma în care ele au fost concepute, cît și acțiunile pentru o reală securitate europeană care ar fi un preludiu al dezarmării spre binele tuturor popoarelor. Sînt de asemenea de părere că pentru țările dependente și semidependente convocarea unei asemenea adunări ar oferi un prilej pentru a pune problema legăturii dintre lupta pentru pace și lupta pentru independența lor națională și sînt fericit să subliniez că Biroul Consiliului Mondial al Păcii a hotărît să ridice această problemă în comisia politică.

În prima parte a cuvîntării sale, **prof. Dembowski** a subliniat că evenimentele din ultimul timp care au dus la o oarecare slăbire a încordării internaționale vădesc că statele cu orînduiri sociale diferite pot coexista.

Problema reînvierii militarismului german, sau mai bine zis, problema preîntîmpinării reînvierii lui, privește pe toate popoarele din Europa și chiar toate popoarele din lume.

Depinde de campania noastră de lămurire a esenței și scopurilor acordurilor de la Londra și Paris, de activitatea și lupta noastră, ca aceste planuri să fie zădărnicite. Opunem scindării Europei în două blocuri ostile unul altuia și pregătirii unui nou război o altă cale — calea creării unui sistem de securitate, deschis tuturor popoarelor, indiferent de orînduirea lor socială sau politică, un sistem de securitate colectivă care să garanteze cu adevărat independența și securitatea statelor europene și din care să facă parte atît Republica Democrată Germană, cît și Republica Federală. Aceasta ar înlesni unificarea Germaniei pe o bază care ar garanta că din partea ei nu se va mai repeta nici o agresiune.

Poporul polonez sprijină în întregime propunerile din 13 noiembrie ale Uniunii Sovietice cu privire la convocarea urgentă a unei conferințe pentru discutarea problemei securității colective în Europa, cu participarea tuturor statelor europene, a Statelor Unite și la care să asiste ca observator un reprezentant al Republicii Populare Chineze.

Cuvîntul scriitorului Ilya Ehrenburg

A luat apoi cuvîntul *Ilya Ehrenburg*. Pentru prima dată, a spus el, lucrările noastre nu sînt acompaniate de muzica sinistră a bombelor și obuzelor. Acesta este meritul tuturor partizanilor păcii.

Adepții politicii de forță n-au renunțat firește la planurile lor. Ei fac totul pentru a dezbina și alarma popoarele. Ei fac tot ce le stă în putință. În prezent însă sînt multe lucruri pe care ei nu le mai pot face. Oare pactul de la Manila este în stare să întunece în conștiința popoarelor Asiei întreaga însemnătate a conferinței de la Geneva? Oare acordurile de la Londra și Paris sînt în stare să șteargă sfîrșitul rușinos al „comunității defensive europene"? Oare un aderent sau altul al politicii de forță, oricît de guraliv ar fi el și oricît de sonor ar fi glasul lui, poate oare să înăbușe cuvintele lucide ale conducătorilor Indiei? Politica de forță începe să pălească întrucîtva; politica rămîne, forța scade.

Afirmația noastră cu privire la necesitatea coexistenței pașnice a statelor cu sisteme sociale diferite începe să pătrundă chiar și în conștiința celor mai înapoiați cetățeni din țările cele mai înapoiate din punct de vedere politic. Trebuie să insistăm nu numai asupra posibilității coexistenței pașnice, ci și asupra necesității colaborării tuturor statelor atît pentru asigurarea securității fiecăreia dintre ele, cît și pentru ridicarea nivelului material și cultural al omenirii. Ocupîndu-se de planurile asigurării securității în Europa, Ehrenburg a declarat : Adepții politicii de forță declară că aceasta poate fi înfăptuită pe calea întăririi blocurilor militare, a creșterii armamentelor și îndeosebi a înarmării Germaniei occidentale. Este totuși îndoielnic dacă scindarea definitivă a Europei în două blocuri ostile ar putea contribui la colaborarea statelor răsăritene cu cele occidentale sau măcar la conviețuirea lor pașnică.

Nu se poate obține, a declarat vorbitorul, slăbirea încordării internaționale prin intensificarea cursei înarmărilor. Una exclude pe cealaltă. Totuși, vedem cum adepții politicii de forță, după ce la o conferință afirmă că este de dorit slăbirea încordării internaționale, pleacă imediat la o altă conferință și acolo dovedesc că ar fi necesar să se intensifice înarmările și, în primul rînd, să se înarmeze acea țară care nu de mult încă a devastat cu armele sale majoritatea statelor europene.

Înarmarea Germaniei occidentale și includerea ei în blocul militar, nu numai că nu pot fi considerate măsuri de natură să contribuie la coexistența pașnică sau conviețuirea pașnică, ci ele creează o nouă situație, o nouă primejdie pentru Europa și lumea întreagă.

Trebuie să sprijinim orice propunere rezonabilă de oriunde ar veni cu privire la reducerea armamentelor, la dezarmarea treptată a statelor care posedă armate. Acesta nu este un țel îndepărtat, ci o sarcină a momentului actual.

Am spus și repetăm : înarmarea Germaniei occidentale ar face cu neputință unificarea Germaniei. Acest lucru este limpede pentru toți. Dacă acest lucru îl uită în mod rușinos unii francezi, care încă nu demult s-au pronunțat împotriva „comunității defensive europene", iar în prezent sînt gata să digere această mîncare, indigestă, numai pentru că este stropită cu sos englez, el a fost recunoscut fățiș de senatorul american Flanders care a spus : „Nu consider cu putință unificarea Germaniei pe calea reînarmării, decît numai pe calea războiului mondial nr. 3".

Reînvierea militarismului german amenință toate popoarele Europei, inclusiv cel german. Iată de ce împotriva acordurilor de la Londra protestează numeroși oameni politici, care sînt departe de a avea vreo simpatie pentru Republica Democrată Germană, ca Bevan și democrat-creștinul Melloni, Ollenhauer și senatorul belgian Rolin. În ceea ce privește Franța, starea ei de spirit a descris-o bine corespondentul din Paris al ziarului „New York Times" : „Nici un mire silit să se căsătorească sub amenințarea revolverului n-ar manifesta atîta repulsie, cît a manifestat-o Franța săptămîna aceasta pînă ce a consimțit la intrarea Germaniei în Uniunea Europei occidentale".

Eu, firește, sînt convins că Franța va ști să iasă din impas și că voința ei de pace îi va indica calea cea justă.

Uniunea Sovietică, a spus în continuare Ehrenburg, a declarat că ea năzuiește spre unificarea Germaniei, ea propune tratative cu cele trei puteri occidentale și este de acord să discute propunerile occidentale cu privire la alegeri libere în Germania. De ce atunci această propunere n-a fost pînă acum acceptată? De ce, în loc de discuții cu aliații lor de luptă împotriva militarismului german, unii radicali francezi și unii laburiști englezi preferă să înarmeze pe S.S.-iști, să restabilească wehrmachtul și să repete tragicomedia care a dus la cel de al doilea război mondial ? Pot fi serioase argumentele lor că „este greu să te înțelegi cu rușii", că „conferința de la Berlin a dezamăgit pe toți", că „este stupid să pierzi vremea în convorbiri deșarte", că „rușii folosesc conferințele în scopul propagandei lor"? Dar rușii ar putea spune că nu vor să stea de vorbă cu americanii, deoarece este greu să te înțelegi cu ei. Totuși, Uniunea Sovietică propune tratative. Doar conferința de la Berlin a dezamăgit într-o oarecare măsură nu numai pe parizieni, ci și pe moscoviți. Și totuși Uniunea Sovietică arată că tratativele constituie singura cale rezonabilă. Guvernul sovietic propune convocarea unei conferințe a tuturor statelor europene cu participarea reprezentanților Statelor Unite pentru a discuta în cadrul acestei conferințe cum poate fi asigurată prin eforturi comune securitatea Europei.

Nu se mai poate aștepta : a sosit timpul de a chema la colaborare toate statele europene, independent de principiile după care se călăuzește politica lor internă. Reprezentanții tuturor statelor europene pot și trebuie să se înțeleagă în ce privește organizarea securității.

Acum depinde de popoarele Europei felul în care vor răspunde guvernele la propunerea de a asigura securitatea tuturor statelor și dacă aceste guverne vor deschide sau nu calea spre o eră de adevărată pace. Organizația noastră s-a întrunit într-un moment de care va depinde poate viitorul Europei și al întregii omeniri. Popoarele mai pot încă să preîntîmpine marele dezastru. Popoarele mai pot încă să preîntîmpine scindarea Europei și o nouă cursă a înarmărilor. Popoarele nu trebuie să admită ca spectrul războiului să planeze din nou chiar în inima Europei.

Îngăduiți-mi să închei această cuvîntare cu cîteva remarci personale. Ca cetățean sovietic, ca scriitor rus, ca om care a trecut prin încercările a două războaie mondiale, care a văzut ruinele orașelor Reims și Novgorod, ca european care iubește Europa, care îi este devotat și care își amintește adeseori de cuvintele admirabile ale lui Herzen despre „Pietrele sfinte ale Europei", aș vrea să spun următoarele tuturor europenilor în acest moment crucial: să apărăm moștenirea noastră minunată, să apărăm viitorul, să salvăm Europa de pîrjol și lacrimi, să făurim pacea ! Fiecare zi contează. Prieteni, să ne amintim de legămîntul pe care l-am făcut în acest minunat oraș. De aici a pornit apelul nostru care poate a salvat lumea de urgiile războiului atomic. Atunci eram mult mai slabi : acum pîrîiașele s-au unit devenind un mare fluviu. Opinia publică mondială este de partea noastră. Trebuie însă trezită în inimi o mare pasiune. Avem nevoie de același avînt năvalnic ca și în zilele Apelului de la Stockholm. Să împiedicăm să fie săvîrșit ireparabilul ! Să apărăm calea spre pace !

★

STOCKHOLM 20 (Agerpres). — TASS transmite : În ședința din dimineața zilei de 19 noiembrie a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, prezidată de Hewlett Johnson (Anglia), au continuat discuțiile la primul punct de pe ordinea de zi.

La ședință au luat cuvîntul : Șt. Milcu (Romînia), **H. Kamnitzer** (Germania), **I. Blume** (Belgia), **Țai Tin-cai** (China), d-na **S. Thorvaldsson** (Islanda), mitropolitul **Nikolai** (Uniunea Sovietică), **McQuire** (Anglia), **M. Yaari** (Israel), **P. Kokkalis** (Grecia), **James Burns** (Anglia), **T. Dery** (Ungaria).

Heinz Kamnitzer, profesor la Universitatea din Berlin, a vorbit despre primejdia pe care o reprezintă pentru pacea mondială ratificarea acordurilor de la Londra și Paris.

Germania se află din nou la o răspîntie. Noi înșine nu numai că sîntem cei mai interesați, dar ca germani ne revine principala răspundere ca hotărîrile nefaste, adoptate la Londra și Paris, să nu fie ratificate și ca drumul spre înțelegerea reciprocă în Europa să fie din nou liber.

Isabelle Blume, militantă pe tărîm obștesc din Belgia, fostă deputată în parlament, a amintit despre nenorocirile pe care le-a adus în trecut Belgiei militarismul german.

I. Blume a spus că partizanii păcii din Belgia luptă pentru securitatea Europei, luînd atitudine împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris.

Înarmarea Germaniei occidentale, a declarat **Țai Tin-cai**, reînvierea militarismului german, indiferent de mijloacele folosite pentru această reînviere, implică totdeauna o primejdie uriașă. Ele vor lăsa Germania scindată pentru mult timp, vor face imposibilă realizarea unificării democrate la care năzuiește poporul german, vor scinda Europa în blocuri opuse din punct de vedere militar, vor sili Germania occidentală revanșardă să joace rolul principal în blocurile agresive, vor crea o situație încordată și, în consecință, vor agrava primejdia de război.

Noi considerăm că este necesar și posibil să se creeze un sistem de securitate colectivă care să includă toate statele mari și mici cu orînduiri sociale și politice diferite... Poporul chinez, a declarat el în continuare, sprijină întru totul propunerea Uniunii Sovietice cu privire la convocarea acestei conferințe istorice. El salută din toată inima invitația Uniunii Sovietice și dorește să depună toate eforturile pentru ca această conferință pentru securitatea întregei Europe să fie încununată de succes.

Ne-am întrunit din nou pentru a examina piedicile care s-au ivit în calea păcii, a spus mitropolitul **Nikolai**.

Sensul adînc al problemei securității generale europene, a cărei rezolvare ar însemna și rezolvarea problemei germane, este absolut limpede mai ales acum, după nota guvernului sovietic din 13 noiembrie. Este în afara oricăror discuții și calea care poate duce rapid la rezolvarea favorabilă a acestei probleme importante, dacă ea va fi just înțeleasă de toate guvernele și popoarele europene.

Cine ar putea să afirme de pildă, a continuat mitropolitul Nikolai, că într-o familie se poate trăi fără încredere reciprocă ? Așa cum viața în familie este imposibilă fără încredere, tot așa este de neconceput fără încredere viața pașnică a omenirii, cu atît mai mult cu cît cu fiecare nouă victorie a tehnicii asupra timpului și spațiului omenirea devine o uriașă familie. Iată dece după concepția creștină, încrederea între popoare și guvernele lor trebuie să devină principala premiză a coexistenței lor pașnice.

★

STOCKHOLM 20 (Agerpres). — TASS transmite : În ședința din seara zilei de 19 noiembrie a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, prezidată de **Alexandr Fadeev** (U.R.S.S.), au început discuțiile pe marginea celui de al doilea punct de pe ordinea de zi.

Romesh Chandra a prezentat raportul comun al delegației indiene : „Situația creată în diferite părți ale Asiei în urma intervenției străine și în urma sistemului blocurilor și coalițiilor militare".

Cuvîntul acad. Șt. Milcu

Sesiunea noastră se întrunește într-un moment de mare responsabilitate în dezvoltarea relațiilor internaționale. Timp de mai mulți ani, a spus acad. Șt. Milcu, o propagandă interesată s-a străduit să creeze în opinia publică mondială o stare de spirit de resemnare în fața pretinsei fatalități a izbucnirii, la scurt timp după terminarea celui de al doilea război mondial, a unui război și mai distrugător, o stare de spirit de acceptare pasivă a exterminării populației civile și a nimicirii cuceririlor civilizației umane. Astăzi însă se vede limpede că, spre cinstea lor, popoarele nu s-au resemnat ; rezultatele luptei lor unite pentru salvarea păcii și a culturii lor milenare se concretizează în perspectivele tot mai clare de înfăptuire a destinderii internaționale, care apare astăzi ca un obiectiv pe deplin realizabil.

Și iată că tocmai într-un moment atît de promițător din punctul de vedere al posibilității unei reglementări a problemelor litigioase din Europa, popoarele mult frămîntatului nostru continent văd cu justificată nemulțumire și neliniște cum, sub presiunea unei puteri de peste ocean, se încearcă, cu o grabă demnă de o cauză mai bună, punerea lor înaintea unor fapte împlinite, menite să adîncească și să permanentizeze actuala scindare a Europei și a Germaniei și să creeze noi și grave primejdii pentru pacea și securitatea noastră, a tuturor. Istoria — și în primul rînd istoria Europei — a demonstrat că securitatea nu poate fi obținută pe calea închegării de blocuri și coaliții militare. Aceasta este, dimpotrivă, calea pregătirii și dezlănțuirii războaielor. Securitatea internațională poate fi obținută numai prin eforturile reunite ale tuturor statelor și popoarelor.

În perioada primului război mondial, Romînia a constituit obiectul presiunilor contradictorii din partea blocurilor militare ale marilor puteri, care încercau să tîrască Romînia în război, fiecare de partea lui. După doi ani de ezitări și de controverse în rîndurile cercurilor guvernante de pe atunci, țara noastră a fost atrasă în vijelia războiului. Urmările dezastruoase pentru țara și poporul nostru sînt cunoscute. Romînia a devenit cîmp de luptă, a pierdut sute de mii de oameni, a fost jefuită de un ocupant crîncen și nemilos, armata militariștilor germani și a ieșit din război într-o stare de adevărată epuizare și ruină economică.

În urma primului război mondial au luat ființă noi coaliții și blocuri politico-militare. În răsăritul Europei a luat naștere alianța regională cunoscută sub numele de Mica Antantă, cuprinzînd Romînia, Iugoslavia și Cehoslovacia. Această filială a blocului puterilor învingătoare a avut, de la nașterea ei, un puternic caracter antisovietic. Ea a avut rolul de a sprijini ceea ce s-ar putea numi cu expresii actuale o „politică a forței", o politică de „respingere" față de Uniunea Sovietică. Un rol asemănător l-a avut Antanta Balcanică. Participarea îndelungată la pregătirea aventurilor războinice antisovietice a cercurilor guvernante reacționare din acea vreme a fost sursa principală a nenorocirilor care s-au abătut asupra Romîniei, Cehoslovaciei și Iugoslaviei, ca și asupra altor țări răsăritene în perioada celui de al doilea război mondial.

Trebuie menționat că influentele cercuri occidentale care patronau coaliția Micii Antante au căutat să creeze totodată o atmosferă de încordare între țările Micii Antante și Ungaria. Această dezbinare le oferea încă un mijloc pentru a-și întări influența lor politică, economică și militară asupra țărilor Micii Antante pînă la un punct vecin cu nimicirea independenței politice și economice a acestor țări. Mai tîrziu această politică de învrăjbire a fost continuată și adîncită de Hitler, care astfel a reușit să subjuge Romînia și Ungaria și să transforme popoarele lor în carne de tun.

După cum se știe existența Micii Antante și Antantei Balcanice nu a putut împiedica nici invadarea Cehoslovaciei și Iugoslaviei de către Germania hitleristă și nici tîrîrea țării noastre — transformată cu complicitatea marionetelor fasciste din Romînia într-o semi-colonie a celui de al treilea Reich — în cel mai aventurier, cel mai secătuitor și mai criminal război pe care l-a cunoscut omenirea. O soartă asemănătoare a avut și vecina Romîniei, Ungaria.

Nu este oare limpede că imensele suferințe îndurate de țara noastră și celelalte țări europene în timpul celui de al doilea război mondial ar fi putut fi evitate dacă, în locul unor astfel de coaliții și grupări militare, s-ar fi realizat din timp un sistem de apărare colectivă a securității în Europa ?

Astăzi ideea securității colective întîmpină din nou ostilitatea cercurilor interesate în menținerea încordării internaționale și a amatorilor de aventuri războinice. Ea este însă îmbrățișată cu căldură și apărată de popoarele Europei, care din experiența amară a două războaie mondiale au tras concluzia că securitatea colectivă este singura metodă justă de împiedicare a agresiunii. Este de asemenea limpede că pe terenul securității colective va putea fi rezolvată pentru prima oară și problema menținerii independenței și securității țărilor mici și mijlocii. Ca părți ale unui tratat general de securitate colectivă, aceste țări vor evita atît tîrîrea lor într-unul sau altul din blocurile militare, cît și izolarea internațională. Înfăptuirea securității colective va crea o forță uriașă care, fiind sprijinită cu adîncă convingere și căldură de masele largi populare, va garanta pacea, independența și securitatea tuturor țărilor.

În ultima vreme, principiului securității colective i se opun argumente bazate pe așa zisa imposibilitate a colaborării între state cu sisteme economice și politice diferite. Se știe însă că marșul irezistibil al istoriei a impus unirea tuturor popoarelor iubitoare de libertate, pe deasupra tuturor deosebirilor de regim politic, în lupta împotriva agresiunii hitleriste.

Alături de toate popoarele iubitoare de pace, poporul nostru se împotrivește cu fermitate încercărilor de a se înființa noi blocuri și coaliții militare, a căror forță de șoc ar urma să fie tocmai fostul agresor din timpul primului și celui de al doilea război mondial, militarismul german. Se pune întrebarea : Ce schimbări esențiale s-au produs pentru a justifica măcar în parte reclama ce se face Reichwehr-ului vest-german, care odată refăcut, ar deveni peste noapte „paznicul devotat" al păcii și securității europene ? Oricît ne-am strădui, zadarnic am căuta în Germania occidentală asemenea schimbări. Influența hotărîtoare asupra politicii de stat o au aci aceleași cercuri ale marilor fabricanți de armament și ale marilor latifundiari care l-au inspirat, l-au finanțat și l-au înarmat pe Hitler. Comandamentul proiectatei armate vest-germane este carne din carnea comandamentului hitlerist care a martirizat Europa. În jurul lui roiesc organizații militariste, fasciste și fascizante de același tip cu acelea care au crescut pe odioșii asasini din S.S. și S.A.

Romînia, care duce în mod consecvent o politică pașnică de înțelegere și colaborare internațională, se pronunță cu hotărîre pentru politica securității colective, pentru politica reducerii înarmărilor și a interzicerii armelor de exterminare în masă, pentru politica rezolvării pașnice și democratice a problemei germane. Noi constatăm cu satisfacție că, interpretînd just interesele naționale ale popoarelor lor și exprimînd dorințele maselor, tot mai numeroși oameni politici din apus se pronunță pentru ideea securității colective și împotriva acordurilor de la Londra și Paris, care împing Europa pe drumul opus, al coalițiilor militare, al cursei înarmărilor și al reînvierii militarismului german.

Poporul romîn consideră că îndeplinirea năzuințelor poporului german de unificare pașnică a țării sale ar constitui o chezășie pentru menținerea păcii și asigurarea securității în Europa. Noi socotim că nimeni nu are dreptul să închidă poporului german drumul spre împlinirea acestor juste năzuințe, drum care trece prin tratativele între marile puteri.

Delegația romînă socotește că față de hotărîrile luate la conferințele de la Londra și de la Paris, și față de graba manifestată de inspiratorii lor, se impune o acțiune unită, energică și rapidă a opiniei publice din toate țările europene. Ea trebuie să condamne cu toată fermitatea orice planuri de reînviere a militarismului german și să opună noii „C.D.E." alternativa păcii: securitatea colectivă europeană. Ea trebuie să sprijine cu toată hotărîrea importanta propunere sovietică de a se convoca la sfîrșitul acestei luni o conferință a tuturor statelor europene în vederea creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Unite în numele înfăptuirii principiului nobil al securității colective, popoarele Europei și ale lumii pot și trebuie să cucerească o influență hotărîtoare asupra desfășurării evenimentelor internaționale.

Astăzi ele sînt însuflețite nu numai de dorința fierbinte, ci și de hotărîrea fermă de a nu mai permite ca orașele și satele lor, civilizația clădită de ele de-a lungul a zeci de generații, viața plină de speranțe a tineretului lor, jocurile și rîsul zglobiu al copiilor lor să fie amenințate de noi aventuri războinice. Voința lor de a preîntîmpina un nou război a generat cea mai măreață forță a timpurilor noastre. Ea poartă irezistibil înainte spre victorie cauza scumpă a întregii omeniri, cauza rațiunii și a vieții, cauza păcii.

Răspunsul guvernului R. P. Chineze la Nota guvernului sovietic

PEKIN 20 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 20 noiembrie, Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze a remis următoarea Notă ambasadei U.R.S.S. la Pekin:

Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze își exprimă stima față de ambasada U.R.S.S. și declară că la 13 noiembrie 1954 Guvernul R.P. Chineze a primit din partea Guvernului U.R.S.S. Nota cu privire la convocarea unei conferințe pentru întreaga Europă în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Guvernul Republicii Populare Chineze consideră că acordurile de la Londra și Paris, care au drept scop reînvierea militarismului vest-german, încalcă în mod flagrant acordurile internaționale referitoare la problema germană. Ele contravin fățiș sarcinii consolidării securității europene și restabilirii unității naționale a Germaniei. Ele trădează nu numai interesele poporului german, ci și interesele pașnice ale popoarelor din Europa și din lumea întreagă. Guvernul R.P. Chineze se opune cu fermitate acordurilor de la Londra și Paris care amenință în mod grav securitatea Europei și pacea mondială.

Guvernul R. P. Chineze consideră că numai prin stabilirea unui sistem eficace de securitate colectivă, la care să participe toate țările europene, poate fi soluționată în mod pașnic problema germană și poate fi asigurată securitatea colectivă în Europa. Propunerea guvernului Uniunii Sovietice de a se convoca o conferință pe întreaga Europă în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa reprezintă un nou efort important pentru soluționarea pașnică a problemei germane și asigurarea securității tuturor țărilor europene. Această propunere a Guvernului Uniunii Sovietice este foarte binevenită.

Guvernul Republicii Populare Chineze aprobă întru totul propunerea Guvernului Uniunii Sovietice și este gata să trimită un reprezentant care să participe în calitate de observator la conferința pe întreaga Europă propusă de Guvernul Uniunii Sovietice.

Răspunsul guvernului R. P. Albania

TIRANA 20 (Agerpres). — Agenția Telegrafică Albaneză transmite : La 18 noiembrie 1954 ministrul Afacerilor Externe al Albaniei, Behar Shtylla, a primit pe ambasadorul sovietic K. D. Levicikin și i-a înmînat răspunsul guvernului Republicii Populare Albania la nota guvernului sovietic din 13 noiembrie 1954 cu privire la convocarea unei conferințe pentru întreaga Europă în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

În nota de răspuns se spune printre altele :

„Guvernul Republicii Populare Albania a primit și a examinat în modul cel mai minuțios nota din 13 noiembrie 1954 a guvernului Uniunii Sovietice, în care se propune convocarea la 29 noiembrie a.c. la Moscova sau la Paris a unei conferințe la care să participe reprezentanții tuturor statelor Europei și ai Statelor Unite ale Americii, precum și un observator din partea Republicii Populare Chineze, și care să examineze problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Guvernul albanez sprijină întru totul propunerea guvernului sovietic și o consideră ca un pas important înainte pe calea păcii și securității internaționale.

Convocarea conferinței propusă de guvernul sovietic și încheierea unui acord cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa reprezintă singura cale spre întărirea păcii, colaborării internaționale și securității internaționale. Guvernul Republicii Populare Albania consideră că participarea unui observator din partea Republicii Populare Chineze la lucrările acestei conferințe este necesară și că va contribui în mare măsură la succesul acestei conferințe.

Guvernul albanez acceptă cu satisfacție noua propunere a guvernului sovietic și îi mulțumește pentru inițiativa sa foarte importantă de a convoca o conferință care să examineze problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa. Guvernul albanez declară că este gata să ia parte la această conferință și că va contribui din toate puterile sale la succesul acestei conferințe.

Răspunsul guvernului Suediei

STOCKHOLM 20 (Agerpres). — TASS transmite răspunsul guvernului Suediei la nota guvernului sovietic din 13 noiembrie 1954.

La 19 noiembrie, ministrul Afacerilor Externe al Suediei, Unden, a înmînat ambasadorului U.R.S.S. în Suedia, K. K. Rodionov, o notă în care se spune printre altele:

„În Nota remisă la 13 noiembrie ambasadei suedeze la Moscova, Guvernul Sovietic a invitat Guvernul Suedez să participe la o conferință internațională pentru discutarea problemei securității europene. Guvernul Suedez își exprimă mulțumirile pentru această invitație și apreciază orice interes pe care Guvernul Sovietic îl manifestă față de măsurile care au drept scop micșorarea încordării internaționale și întărirea păcii.

Potrivit planului propus de Guvernul Sovietic la conferința de la Berlin, urmează să se creeze o nouă organizație. Or, nici această propunere, nici Nota remisă în prezent nu oferă date amănunțite asupra felului în care ar urma să acționeze această organizație, asupra felului în care ea ar adopta hotărîri în diferitele ei organisme și asupra relațiilor dintre ea și Organizația Națiunilor Unite — organizație care, după cum se știe, urmărește scopuri similare și a cărei sferă de acțiune de asemenea cuprinde Europa.

În Notă se vorbește despre obligațiile statelor participante de a rezolva problemele litigioase pe cale pașnică, dar nu se menționează dacă aceste obligații vor fi mai largi decît obligațiile corespunzătoare care decurg din Carta Organizației Națiunilor Unite. Nu se dă nici o informație amănunțită despre funcționarea sistemului de sancțiuni și despre obligațiile statelor participante în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor. Dacă Guvernului Suedez i-ar fi cunoscute propunerile cu privire la aceste probleme importante pe care Guvernul Sovietic intenționează să le facă la conferință, el ar putea cumpăni mai bine din punctul său de vedere asupra urmărilor care decurg din această propunere și ar putea aprecia dacă există premize pentru participarea sa activă la conferință.

Avînd în vedere că programul conferinței a fost anunțat, Guvernul Suedez trebuie să recunoască că din motive de ordin practic este îndoielnic dacă conferința se va putea întruni la 29 noiembrie.

Guvernul Suedez consideră Nota Guvernului Sovietic în sensul că planul conferinței nu va putea fi realizat anul acesta în cazul cînd ideea conferinței nu va fi aprobată de toate statele invitate sau, în orice caz, de un număr foarte mare dintre statele invitate. Atunci cînd va fi limpede că acest consimțămînt există, Guvernul Suedez va da un răspuns definitiv la invitația Guvernului Sovietic".

Cel de al XII-lea Congres al Partidului Popular Revoluționar Mongol

ULAN-BATOR 20 (Agerpres). — TASS transmite : La 19 noiembrie s-a deschis la Ulan-Bator Congresul al XII-lea al Partidului Popular Revoluționar Mongol (P.P.R.M.).

Congresul a fost deschis de **D. Damba**, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Popular Revoluționar Mongol. După ce a relevat uriașa însemnătate a Congresului al XII-lea, el a salutat în aplauzele furtunoase ale întregii asistențe delegațiile partidelor frățești.

La primul punct de pe ordinea de zi, raportul de activitate al Comitetului Central al P.P.R.M. a fost prezentat de I. Țedenbal, membru în Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Popular Revoluționar Mongol.

Perioada care a trecut de la Congresul al XI-lea al Partidului a fost marcată prin consolidarea continuă a situației interne a R. P. Mongole, prin întărirea orînduirii democrat-populare, prin dezvoltarea economiei naționale și a culturii.

Ramura principală a economiei naționale a Republicii Populare Mongole o constituie creșterea animalelor. Partidul și guvernul nostru acordă o mare atenție dezvoltării pe toate căile a creșterii animalelor și ridicării productivității lor. În anii primului cincinal, șeptelul a sporit cu 8,7%.

Țedenbal a subliniat că transformarea socialistă a agriculturii prevede paralel cu organizarea uniunilor de arați, trecerea sutelor de mii de gospodării ale araților nomazi la o viață stabilă precum și dezvoltarea agriculturii, care este necesară pentru crearea unei baze furajere trainice.

Țedenbal a consacrat o mare parte a raportului său dezvoltării industriei, transportului și a telecomunicațiilor în R. P. Mongolă. Cu ajutorul Uniunii Sovietice, a declarat el, s-au construit o serie de noi întreprinderi, printre care cîteva întreprinderi ale industriei miniere înzestrate cu cea mai modernă tehnică sovietică. Cu contribuția și mijloacele Uniunii Sovietice a fost construită linia de cale ferată Naușki — Ulan-Bator, care prezintă o însemnătate excepțional de mare pentru economia Republicii Populare Mongole.

Datorită grijii partidului și guvernului, crește neîntrerupt nivelul de viață material și cultural al oamenilor muncii. În 1954, salariul real al muncitorilor și funcționarilor a sporit cu 46% în comparație cu 1947. S-a depus o muncă considerabilă în domeniul ocrotirii sănătății și învățămîntului public. A fost lichidat în întregime analfabetismul în rîndul populației vîrstnice. Numărul școlilor medii din țară a crescut de cinci ori față de 1947.

În încheierea raportului său, Țedenbal a subliniat că în fața Partidului Popular Revoluționar Mongol stau sarcini de o importanță politică uriașă în ceea ce privește construirea socialismului, în dezvoltarea continuă a economiei Republicii Populare Mongole și în special a ramurei sale principale — creșterea vitelor, în transformarea socialistă a agriculturii, precum și în dezvoltarea culturii, națională în formă și socialistă în conținut.

După aceea s-a dat citire raportului Comisiei de revizie.

Noul ambasador al R. P. Chineze la București

PEKIN 20 (Agerpres). — China Nouă transmite: Mao Țze-dun, președintele Republicii Populare Chineze, a numit pe Ko Pai-nien, ambasador extraordinar și plenipotențiar al R. P. Chineze în Republica Populară Romînă.

Van Iu-pin a fost eliberat din postul de ambasador al Republicii Populare Chineze la București.

Semnarea unui protocol pentru fixarea liniei de frontieră bulgaro-iugoslave

SOFIA 20 (Agerpres). — Agenția Telegrafică Bulgară transmite : În conformitate cu acordul semnat la 20 februarie 1954 la Kiustenil între guvernul Republicii Populare Bulgaria și guvernul Republicii Populare Federative Iugoslavia, a fost constituită o comisie mixtă pentru fixarea liniei de frontieră și repunerea bornelor de frontieră de-a lungul graniței bulgaro-iugoslave. Între 26 octombrie și 3 noiembrie, comisia și-a ținut ultimele ședințe la Sofia.

Lucrările pentru repunerea bornelor de frontieră avariate și distruse, pentru fixarea liniei de frontieră, începute la 18 mai a. c., s-au încheiat la 25 octombrie 1954 — dată prevăzută în acord. La 10 noiembrie s-a semnat la Belgrad un protocol final.

Toate lucrările s-au desfășurat într-o atmosferă de înțelegere reciprocă și toate problemele litigioase ivite au fost rezolvate la fața locului de reprezentanții celor două țări.

REDACȚIA: București, Piața Scînteii. Tel. Nr. 7.51.00. Secția scrisori Tel. 7.88.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.